

59

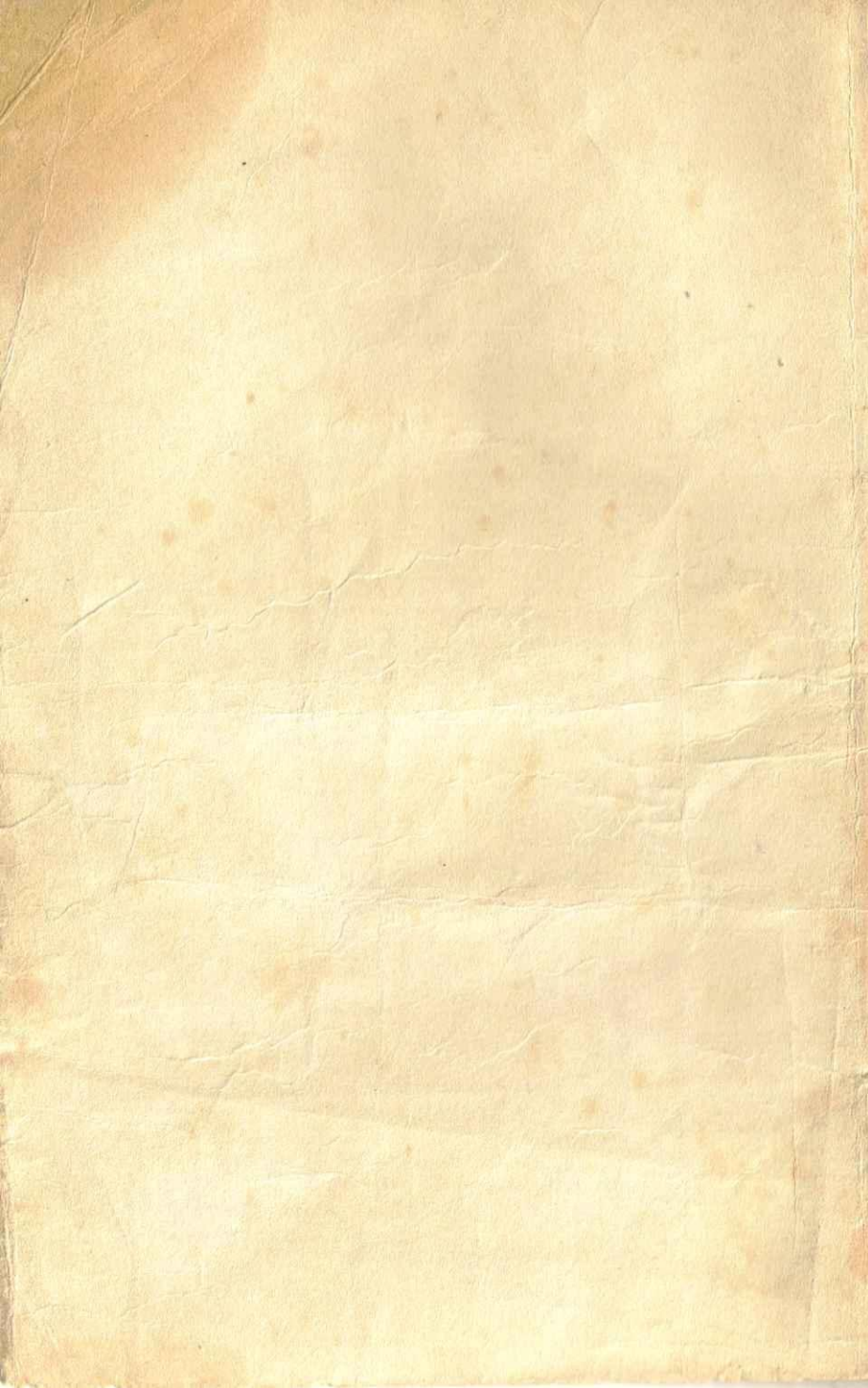
Colectia POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

IVAN ANTONOVICI EFREMOV

NEBULOASA
din ANDROMEDA
— Steaua de fier —

EDITATA
DE REVISTA
ȘTIINȚA
TEHNICĂ

IVAN ANTONOVICI EFREMOV

NEBULOASA DIN ANDROMEDA

Roman științifico-fantastic

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

59

Traducerea din limba rusă de
TATIANA BERINDEI
Revizia științifică de
ION MINZATU

FUGA CONSOANELOR

Vreți să știți ce pregătește „Știință
și tehnică“ cititorilor săi?

Dezlegați jocul de mai jos completând
spațiile goale cu consoanele necesare.

U — A — — A — A —

L-ați dezlegat, nu?

Precuvîntare

Din copilărie mă pasionau cărțile, romantismul, aventurile, fenomenele neexplicate și țările îndepărtate. Poate că n-aș fi mers mai departe de bibliofilia dacă viața nu mi-ar fi dat asprele-i lecții: războiul civil m-a surprins, încă de foarte tânăr, în sudul Ucrainei; înzestrat cu o putere și o rezistență excepțională, moștenite de la tatăl meu, nu puteam, firește, să rămân inactiv în fața evenimentelor care răscoleau țara mea.

Călătoriile mele pe Marea Neagră și de Azov (pe atunci făceam parte dintr-o companie motorizată a celei de-a șasea armate) se terminară din pricina unei grave contuzii: obuzul unei canoniere a intervenționiștilor englezi, care se sforțau în zadar să sugrume ținăra Republică Sovietică, îmi luă pentru o vreme glasul. Îmi regăsi gustul pentru lectură. După sfârșitul ostilităților m-am dus la Leningrad, unde mi-am făcut studiile lucrînd totodată ca ajutor de șofer.

Intr-o zi, din întâmplare, citii în revista „Natura” (1922) un articol al academicianului P. Sușkin, eminent paleontolog sovietic, asupra fosilelor terestre descoperite în sedimentele permieni, din Dvina de Nord, de lângă Kotlas.

Prin puterea gândirii, acest savant a reconstituit marea fluviu ce cursese pe acolo cu 2.000.000 de secole în urmă și o întreagă lume de animale străni care populaseră țărmurile lui. Sușkin deschidea cititorului perspectiva înfinită a timpurilor și ridica o mulțime de întrebări și probleme captivante... Îi scrisei o scrisoare entuziastă. El primi cu o admirabilă sollicitudine dibuirile mele de bătat în căutarea unei profesii: mă invită la el, îmi împrumută cărți și îmi îngădui să frecventez muzeul unde, sub direcția lui, mă inițiai în marea istorie a Pămîntului și a vieții...

După ce am terminat școala navală, am navigat ca matelot în Extremul Orient și pe Caspică. Apoi, dornic să-mi continui studiile, am intrat la Universitatea din Leningrad: iarna urmaam cursurile, iar vara navigam. De fapt nu era ceva extraordinar, căci marinari și muncitori ajungeau la știință pe aceeași cale: studiînd fără întreruperea lucrului. Întreaga țară făcea la fel.

Multă vreme am fost frământat de îndoieli: șovăiam între două cariere: marina și știința. O dată, în timpul serviciu-

lui meu pe Marea Caspică, mă întorceam la Baku într-o barcă cu motor. Ziua era foarte liniștită și toridă; marea se întindea, ternă și lucie, asemenea unei oglinzi verzi, soarele arunca flăcări de pe un cer fără nori. Culcat la proră, scrutam valurile pătrunse de lumină: pe alocuri, vedeam, la mai bine de zece metri adâncime, fundul neted și pustiu. Deodată întrezări forme geometrice pe care nu le recunoșcui imediat. Erau ruinele unui oraș scufundat, ziduri și turnuri fantomatice se ridicau sub barcă și se îndepărtau încet, ireale, inaccesibile. De abia prinsei să deslușesc clădirile și străzile, că o briză ușoară sau reflexul unei unde în soare șterse misterioasa vedenie. Impresionat mă simții mai mult decât oricând atras spre știință: voiam să cunosc istoria Pământului și să pătrund cauzele marilor transformări pe care el le-a suferit. La Baku, primii o telegramă de la academicianul Sușkin. Îmi propunea să luerez la Academie, trebuia să încep cu modestul post de preparator adjunct. Acceptai fără să șovăi și optai în mod definitiv pentru știință.

Iarna preparam probele necesare studiului, vara parcurgeam diverse regiuni ale Uniunii Sovietice, în căutarea vestigiilor de animale dispărute. Deveni un „vinător de fosile”. Avui norocul să fac multe descoperiri interesante în pădurile și mlaștinile din Nord, în bezna și tăcerea vechilor mine din Ural, în stepele și munții pustii ai Asiei Centrale. O dată cu experiența, venea și maturitatea spiritului. Îmi dădeam seama de datoria mea față de patrie și față de poporul meu. Nu puteam rămâne departe de grandioasa luptă pe care oamenii sovietici o dădeau pentru crearea, în timpul cel mai scurt, a unei industrii și tehnici de avangardă. În această misiune, un rol însemnat revenea geologiei, căreia mă și consacrai: după terminarea Institutului de mine de la Leningrad, am început să fac prospecții în Siberia, în Iakutia și în Extremul Orient. Această muncă aspră a însemnat pentru mine o excelentă școală. Desigur, sedimentele cambriene de la Aldan, gneisurile din Siberia răsăriteană, mezozoicul Extremului Orient, minele de cărbune și terenurile aurifere erau foarte departe și de studiul continentelor erei paleozoice superioare și ale Jaunei acesteia — probleme cărora hotărîsem să mă dedic —, dar orizontul meu de om de știință și experiența mea de călător se lărgeau de la o zi la alta.

La capătul celui dinlăi cincinal, geologia sovietică realizase mari progrese în studiul bogățiilor naturale ale țării; mulți de specialiști fuseseră formați în cursul acestor ani. Reveni la cercetările paleontologice și căpătai direcția unui laborator care studia cele mai vechi specii de animale terestre și păturile erei paleozoice, cea mai îndepărtată din istoria pământului. Academicianul Sușkin, maestrul meu, murise și eu fusese chemat să-l înlocuiesc, deși n-aveam nici talentul și nici cunoștințele lui. A fost o perioadă de muncă încordată și de existență cu totul sedentară, tulburată însă adesea de nostalgia călătoriilor. Sușletul meu nu se resemna cu reclusiunea pe care mi-o impuneau împrejurările. Și îmi veni pofta să scriu, nu cel de al cincizecilea articol științific, ci

simple amintiri evocând tumultuoasa activitate a exploratorului, apriga-i luptă cu natura...

Încercai în mai multe rânduri să scriu memorii. Am înregistrat fără succes o grămadă de pagini. Aceste note însă păreau lipsite de interes, cuvintele n-aveau vigoare, descrierile priveliștilor erau insipide. Acest prim eșec în domeniul literar mă descurajă. De altfel, eram prea ocupat ca să mă detașez de lumea exterioară, pentru a o privi ca artist și pentru a găsi timpul să meditez în voie...

Reîncercat să scriu cu mult mai tirziu, în zilele marelui război național, în cursul unei boli care fu cât pe aici să mă doboare. Convalescența mi-a fost lungă, iar ideea de a nu face nimic, atunci când țara mea trecea prin încercări atât de crunte, mi-era de nesuportat. Socoteam că mă puteam face util descriind misterele mării, natura vastei noastre patrii, văsurile și acțiunile oamenilor de elită, marinari, exploratori și savanși, care luptau pentru dezvoltarea științei.

Primele mele povestiri, publicate în 1944, fură bine primite de cititori; după vindecarea mea, hotărâi să continui a scrie, reluându-mi, totodată, munca științifică. Din 1945 și până în 1948 au apărut povestiri adunate apoi într-un volum¹. Prima mea operă mai întinsă: „La hotarul Oikumenei”, un roman istoric despre Egipt și Ellada, a fost publicată în 1949. Am scris apoi o navelă istorică intitulată „Călătoriile lui Boverjed” (1953)².

Toate povestirile mele sînt inspirate de pasiunea mea pentru „lunile îndepărtate”, pasiune pe care am avut-o încă din copilărie. Aceste lumi pot exista în gîndirea științifică, în profunzimile misterioase ale vremurilor apuse. Sînt căi și semne noi, încă incerte, abia schițate la infinitul orizont al viitorului. Sarcina romancierului constă în a ilustra, prin imagini vii, aceste căi, în a vorbi despre ele ca despre un fapt îndeplinit și astfel a conduce pe cititor spre pozițiile înaintate ale științei. Dar încă nu-i totul. Filozofia ficțiunii științifice este evoluția spiritului omenesc creator care contribuie la studierea vieții societății. Iar esența ei este cercetarea noului și, prin urmare, deschiderea unei ferestre spre viitor.

I. EFREMOV

¹ E vorba de povestirile „Umbra trecutului”, „Observatorul Nur-i-Deșt”, „Întîlnire pe Tuskarova”, „Piscul de sub lună”, „Lacul duhurilor de munte”, „Olhoi-Hornoi”, „Cornul alb”, „Corăbiile astrale” (apărute la noi în țară, la Editura tineretului).

² Notă din partea redacției romine:

Romanul „NEBULOASA DIN ANDROMEDA” — ultima lucrare a lui I. Efremov — a fost terminat anul trecut și apare concomitent în limbile rusă, romină și maghiară.

Personajele romanului:

- ERG NOOR *comandantul astronavei „Tantra“*
- NIZA KRIT *tinăra astronavigatoare de pe „Tantra“*
- PUR HISS *astronomul expediției „Tantra“*
- EON TAL *biologul expediției „Tantra“*
- LUMA LASWY *medicul expediției „Tantra“*
- PEL LYN *astronaut experimentat de pe „Tantra“*
- KEY BEER *inginer electronist de pe „Tantra“*
- INGRID DITRA *astronomă de pe „Tantra“*
- IONE MAR *profesoară de gimnastică ritmică de pe „Tantra“*
- BINA LED *geologa expediției „Tantra“*
- TARON *mecanic de pe „Tantra“*
- DAR VETER *directorul stațiunilor exterioare*
- MWEN MAS *succesorul lui Dar Veter*
- VEDA KONG *specialistă în istoria antică*
- EVDA NAL *celebră psihiatră*
- IUNII ANT *conduce serviciul mașinilor electronice de memorizat*
- ZAF FTET *șeful informației externe de pe „Lebăda 61“*
- GRIM ȘAR *șeful laboratorului de paralizie generală*
- AF NUT *celebru chirurg*
- LEAO LAN *renumit paleontolog*
- AVA EIGORO *principala ajutoare a Vedei Kong*
- REN BOZ *fizician și matematician de la Academia lărgirii limitelor cunoașterii*
- KART SAN *pictor*
- CIARA NANDI *biolog, modelul lui Kart San*
- FRIT DON *șeful expediției navale*
- KOR YULL *construise cu 170 de ani în urmă în apropierea observatorului din Tibet instalații pe care le va folosi Mwen Mas în vederea unei experiențe epocale*
- GROM ORM *președintele Consiliului astronomic, constructorul bazei de pe sistemul planetar al Centaurului*
- DIS KEN *fiul lui Grom Orm*
- ZIG ZOR *compozitor*
- TOR AN *fiul lui Zig Zor, prieten cu Dis Ken*
- MIR OM *cel mai vîrstnic dintre cei patru secretari ai Consiliului astronomic*
- VLIHH OZ DDIZ *ilustru cercetător cosmic de pe „Albireo II“, stea din constelația Lebăda*
- ONAR *o față dintr-un sat de pe Insula Uitării*

Capitolul I
STEAUA DE FIER

La lumina opalescentă a unei sofite, prinsă de plafon, cadranele nenumăratelor aparate licăreau cu becurile lor viorii-albastre, portocalii și verzi.

În centrul unei mese curbe de comandă, se desprindea un cadran mare, roșu. În fața acestuia, o față stătea nemișcată, în atitudinea puțin comodă a unui adorator plecat în fața divinității. Reflexele roșii făceau chipu-i tinăr să pară mai matur și mai sever, desenând umbre aspre în jurul buzelor plinuțe, făcând să pară mai ascuțit năsucul ușor ridicat. Sprincenele groase, încruntate ale feței erau acum foarte negre, dind ochilor o expresie de sună răsunătoare.

Cîntecul monocord al contoarelor fu întrerupt de un ușor zăngănit metalic. Tinăra față tresări și-și îndreptă spatele trudit, cu mâinile subțiri împreunate după ceafă.

În spatele ei se auzi o ușă. O umbră mare se prefăcu într-un bărbat cu mișcări sacadate, precise. O lumină aurie izbucni, aprinzind reflexe vii în părul roșcat al feței. I se luminară și ochii, pe care, cu neliniște și dragoste, îi ațintea asupra noului venit.

— Cu alte cuvinte, nu v-ați culcat. Se poate?! O sută de ore nedormit!...

— Crezi că-i un exemplu prost? răspunse bărbatul vesel, deși fără zîmbet. Glasul său avea inflexiuni metalice.

— Toți ceilalți dorm, roșii sfios fata, ...așadar nu bănuiesc nimic, adăugă ea coborînd instinctiv glasul pînă la șoaptă.

— Poți vorbi fără teamă! Tovarășii noștri dorm. În clipa de față, în cosmos nu veghem decît noi doi, iar pînă la pămînt mai e un parsec* și jumătate!

— Dar... nu mai avem anamezon** decît pentru o singură accelerare!

În glasul ei vibrau și spaimă, și un fir ascuns de incintăre.

Erg Noor, șeful celei de-a 37-a expediții astrale, ajunse din doi pași lingă cadranul cel roșu.

— Sîntem la al cincilea tur!

* Parsec = unitate de măsură pentru distanțe astronomice egală cu 3,26 ani-lumină sau aproximativ 32.10¹² km. (N. R.)

** Anamezon = substanță cu legăturile mezonice nucleare distrușe, avînd o viteză de eflux apropiată de cea a luminii; e folosit de astronavă drept combustibil. (Noțiune fantastică. — N. A.)

— Da, am intrat în el. Și... nimic. Tinăra fată aruncă o privire grăitoare spre pilina acustică a aparatului de recepție automat.

— După cum vezi, continuă Erg Noor, nu-i rost de dormit. Trebuie să mă gândesc la toate variantele, la toate posibilitățile. Soluția trebuie găsită pînă la sfîrșitul celui de-al cincilea tur.

— Dar aceasta înseamnă încă 110 ore...

— Bine, atunci voi dormi aici, în fotoliu. Ceva mai tirziu, cînd se va termina acțiunea sporaminei* pe care am luat-o cu 24 de ore înainte.

Fata rămase un timp cufundată în reflecții. În sfîrșit, se hotărî :

— Ce-ar fi să reducem raza cercului? Poate că li s-a defectat emițătorul.

— Cu neputință! Să reducem raza fără a micșora viteza ar echivala cu distrugerea navei într-o clipă. Să micșorăm viteza ca să parcurgem apoi distanța de un parsec și jumătate fără anamezon, cu viteza celor mai antice rachete cu care se mergea în lună? Ar însemna să ne putem apropia de sistemul nostru solar cam peste 1.500—2.000 de ani...

— Înțeleg... Dar nu s-ar putea ca ei...

— Nu, aceasta e cu neputință. Timpurile cînd oamenii puteau să comită neglijențe sau să se înșele pe ei și pe alții au trecut demult. Acum un asemenea lucru nu se mai poate întîmpla.

— N-am vrut să spun asta. În răspunsul repezit al fetei se simțea că fusese nițeluş jignită. Voiam să spun că, poate, ne caută și „Algrabul”, desigur, însă, abătîndu-se de pe traseul său...

— Nu se putea abate atît de mult. O eroare este cu neputință. Ceea ce înseamnă..., Erg Noor șovăi, neîndrăzînd parcă să rostească verdictul, ...înseamnă că „Algrabul” a pierit!

— Poate că n-a pierit chiar, dar a fost avariat de vreun meteorit și nu mai poate atinge viteza cerută..., interveni fata.

— Nu poate atinge viteza cerută! repetă Erg Noor. Nu este oare același lucru? Ce se întîmplă dacă între astronavă și destinația ei se aștern milenii de parcurs? Este și mai rău: moarica nu vine dintr-o dată, ci după ani și ani de neputința de a se sustrage fatalității.

Cu o mișcare rapidă, Erg Noor trase un fotoliu pliant de sub pupitrul mașinii electronice de calculat de model mic MNU—11. Pînă acum, din cauza mării ei greutate, a dimensiunilor și a fragilității sale, n-a fost cu putință să se instaleze pe astronave o mașină electronică — creierul model I.T.U. — care să îndeplinească operații multiple și căreia să i se poată încredința în întregime conducerea navei. Se impunea prezența navigatorului de serviciu în cabina de comandă.

Minile șefului expediției se mișcau acum pe manete și butoane cu o viteză uimitoare, de pianist. Fata lui palidă cu trăsături aspre, parcă împietrite, fruntea înaltă, plecată obsesiv asupra mesei de comandă, părea să arunce o provocare puterilor oarbe ale destinului care amenințau colțisorul de lume vie, furișat în adîncurile interzise ale spațiului cosmic.

Niza Krit, tinăra astronavigatoare, care pentru prima oară lua parte la o expediție cosmică, urmărea mișcările lui Noor țînîndu-și

* Sporamina = medicament care înlătură somnul. (Noțiune fantastică. — N. A.)

răsufierea. Cit de calm, cit de energic și de inteligent era bărbatul acesta ce-i era drag... Il iubea de mult, de cinci ani, de când lucra alături de el. Nu mai avea nici un rost să-i ascundă dragostea ei : de altfel, Erg Noor știa, probabil, acest lucru. Niza o simțea... Acum, că se întimplase această nenorocire, avea bucuria de a face de gardă în aceeași tură cu el. Trei luni petrecute în doi, în timp ce restul echipajului astronavei dormea cufundat în dulcele somn hipnotic ! Mai aveau de vegheat împreună 13 zile. Apoi le venea și lor rindul să doarmă, pe o perioadă de șase luni, în care timp urma să se schimbe două echipe de serviciu, navigatori, astronomi și mecanici. Ceilalți — biologii, geologii —, care n-aveau de lucrat decât la locul destinației, puteau dormi și mai mult, în timp ce astronomii... Lor le revenea partea de muncă cea mai grea, cea mai încordată.

Erg Noor se ridică, și firul gândurilor Nizei se rupe.

— Mă duc în cabina hărților siderale... Rindul duminic la odihnă vine..., se uită la cadranul unui ceas dependent*, ...peste nouă ore. Am tot timpul să dorm înainte de a te schimba...

— Nu sînt obosită, rămîn aici cit trebuie, important este să vă odihniți dumneavoastră !

Erg Noor se încruntă și voi să obiecteze ceva ; dezarmat însă de duioșia din glasul fetei și din ochii ei căprui care-l priveau cu atîta încredere, zîmbi și ieși fără o vorbă.

Niza se așeză în fotoliu, își plimbă privirea peste aparatele, atît de familiare pentru ea, și se lăsă furată de gânduri. Deasupra ei se căscau, negre, ecranele reflectoare care transmiteau la postul central de comandă imaginea abisurilor care înconjurau astronava. Luminițele multicolore ale stelelor păreau niște ace de lumină care, pătrunzînd prin ochi, sfredelean creierul omului.

Astronava întrecea tocmai o planetă, și forța de gravitație a acesteia făcea ca „Tantra“ să oscileze de-a lungul fișilor de intensitate variabilă a cîmpului gravitațional**. Din cauza aceasta, stelele, mărețe și ostile, de pe ecranele-reflectoare efectuau neașteptate salturi. Desenul constelațiilor se schimba cu o viteză nemaipomenită.

Planeta K2-2 N-88, depărtată de astrul său, rece și lipsită de viață, era cunoscută ca un loc comod de întîlnire pentru astronave... Al cincilea tur... Mintea lui Erg Noor și-a încordat acum toate forțele în căutarea soluției celei mai bune. Șeful expediției și comandantul navei nu se putea înșela, — altminteri astronava de cea mai înaltă clasă — „Tantra“ —, cu echipajul ei compus din cei mai eminenți savanți, nu se va mai întoarce niciodată din monstruoasele abisuri ale nemărginirii ! Dar Erg Noor nu se va înșela...

Deodată Niza Krit simți o stare oribilă apropiată de leșin, ceea ce însemna că astronava se abătuse de la traseul ei cu o fracțiune înțimă de grad***, admisibilă numai în condițiile vitezei micșorate,

* Ceas dependent — ceas care arată timpul de pe astronavă, în funcție de viteza acesteia (noțiune fantastică). Conform teoriei relativității, la viteze de mișcare mari, inferioare celei a luminii, timpul unui obiect în mișcare se scurtează în comparație cu timpul unui observator imobil față de astronavă (N. A.).

** Adică : de-a lungul liniilor de forță ale cîmpului de atracție creat de un corp ceresc (N. R.).

*** Un grad abatere în cosmos, la viteza „Tantrei“, ar însemna milioane de kilometri. (N. R.)

deoarece altfel fragila ei încărcătură vie n-ar mai fi putut rămâne în viață. De îndată ce negura cenușie care împăienjenise ochii fetei se mai risipi, starea de leșin reapăru: nava se reintegrase în traseul ei. Radiolocatoarele ei, extraordinar de sensibile, dibuieră în bezna din față un meteorit — cea mai mare primejdie pentru astronave. În mai puțin de o milionime de secundă, mașinile electronice care conduceau nava (căci numai ele puteau executa toate manevrele cu viteza necesară, nervii omenești necorespunzând vitezelor cosmice) asigurară o deviere a „Tantrei“, iar după ce primejdia a trecut, o făcuseră cu aceeași viteză să-și reia vechiul traseu.

„De ce, dar, aceste mașini să nu fi fost în stare să-l salveze și pe „Algrab“? — își zicea Niza, care, între timp, își venise în fire. Era aproape sigur că această navă căzuse victimă întîlnirii cu un meteorit. Erg Noor spunea că pînă acum fiecare a zecii astronavă pierea ciocnindu-se de meteoriți... în ciuda inventării unor locatoare atât de sensibile ca aparatul lui Woll Hod. Pierrea „Algrabului“ îi punea și pe ei în primejdie, tocmai atunci, cînd totul părea atât de bine studiat și pus la punct. Niza începu să-și amintească toate cele ce s-au petrecut din clipa decolării.

Expediția a 37-a siderală avea drept țintă să ajungă în sistemul planetar al unei stele apropiate din constelația Ophiuchus, a cărei unică planetă populată, Zirda, vorbise de mai multă vreme cu Pămîntul și cu alte lumii prin Marele Cerc. Deodată însă amușise, și, timp de 70 de ani independenți*, nu s-a mai primit de acolo nici un fel de comunicare.

Pămîntul, care, în sistemul Marelui Cerc, era planeta cea mai apropiată de Zirda, avea deci datoria să lămurească ce se întîmplase. Tocmai de aceea nava expediției pornise, luînd pe bord numeroase aparate și cîțiva savanți eminenți, al căror sistem nervos se dovedise, după multiple încercări, capabil să îndure lungi ani de reclusiune într-o astronavă. În ceea ce privește rezervele de carburanți pentru motoare — anamezonul, o substanță cu legăturile mezonice dintre nucleu** distruse și cu viteza de jet egală cu aceea a luminii —, acesta fusese luat în cantități strict limitate. Plănuiseră să se alimenteze cu anamezon o dată ajunși pe Zirda. Iar în cazul cînd această planetă ar fi pățit ceva serios, urma ca „Tantra“ să se întîlnească cu astronava de clasa a doua „Algrab“, lîngă orbita planetei K2-2 N-88...

Urechea exersată a Nizei prinse ușoara modificare a frecvenței sunetului pe care era acordat cîmpul de gravitație artificială***. Discurile celor trei aparate așezate în dreapta începură să clipească inegal. La tribord se conectă automat o sondă electronică. Pe ecranul deodată luminat apăru un petic negru și colțuros. Se mișcă încet către partea din spate a „Tantrei“; cu alte cuvinte, se afla departe. Era un fragment uriaș de substanță din cele care se întîlnesc extrem

* An independent = an terestru independent de viteza astronavei (N. A.).

** În fizica nucleară modernă se presupune că în nucleul atomic, neutronii și protonii se țin legați unii cu alții prin intermediul unor particule, numite mezoni (legături mezonice). (N. R.)

*** Orice astronavă trebuie să aibă un cîmp gravitațional propriu, pentru ca, de pildă, oamenii să se poată menține vertical. (N. R.)

de rar în spațiul cosmic. De aceea, Niza se grăbi să-i determine volumul, greutatea, viteza și direcția în care înainta. Numai după ce se auzi făcându-l ușor al bobinei automate a jurnalului de bord, Niza își reluă din nou firul amintirilor...

„Acestea erau dominate de viziunea unui soare lugubru, roșu-sîngeriu, care crescuse în cimpul vizual al ecranelor în fiecare din ultimele luni ale celui de-al patrulea an al călătoriei. Al patrulea pentru pasagerii astronavei, care zbura cu viteza de 5/6 din viteza luminii. Pe Pămînt se scurseseră aproape șapte ani independenți. Protejind ochiul omenesc, filtrele ecranelor modificau compoziția razelor oricărui astru în așa fel încît acesta să apară ca văzut prin stratul gros de atmosfera pămîntească, cu ecranele ei de protecție din ozon și apă. Lumina violetă fantomatică, de nedescris, a stelelor cu temperaturi înalte părea azurie ori albă, aștrii mohorîți de un roz-cenușiu deveneau veseli, galben-aurii, aidoma soarelui nostru. Aici însă, dimpotrivă, astrul care strălucea victorios în razele lui de un roșu-aprîns căpăta o tonalitate sumbră, sîngerie, familiară pentru ochiul unui observator de pe pămînt atunci cînd era vorba de stelele din clasa spectrală * M_7 . Planeta se afla față de soarele ei mult mai aproape decît Pămîntul nostru față de al său. Pe măsura apropierii de Zirda, astrul ei devenea un disc stacojiu uriaș, trimițînd o mulțime de raze calorice **, astfel încît pentru răcirea astronavei a trebuit să se cheltuiască multă energie.

„Tantra“ încercase, încă cu două luni înainte de a se apropia de Zirda, să comunice cu stațiunea ei exterioară, aflată pe un mic satelit natural, lipsit de atmosferă și care era mai aproape de Zirda decît Luna de Pămînt. Acum tăcerea nu se mai putea explica prin nici un fel de cimpuri.

Astronava continua să lanseze apeluri chiar și atunci cînd pînă la planetă mai rămăseseră 30.000.000 de kilometri; viteza fantastică a „Tantrii“ scăzuse la 3.000 de kilometri pe secundă. De serviciu era Niza. Veghea însă și restul echipajului, strîns, în așteptare, în fața ecranelor, la postul central de comandă.

Niza lansa apeluri, mărînd puterea emisiunii și aruncînd înainte semnale luminoase în formă de evantai.

În cele din urmă, zăriră un punct minuscul și strălucitor: era satelitul pe care se afla stațiunea exterioară. Astronava începu să evolueze în jurul planetei, apropiindu-se treptat de ea în spirală și potrivit-și viteza după cea a satelitelui. În curînd, „Tantra“ și satelitul erau ca legați cu o parîmă nevăzută; astronava plana deasupra micii planete care se mișca repede pe orbita ei. Stereotelescoa-

* Clasă spectrală = clasele spectrale ale stelelor sînt indicate prin litere în ordinea următoare: O, B, A, F, G, K, M, plecînd de la stelele albastre foarte fierbinți, la suprafața cărora temperatura este de 100.000 °, și pînă la cele roșii, cu temperatura de 3.000 °. Fiecare clasă are zece subdiviziuni notate cu o cifră, de exemplu: A₇. Există și clase stelare speciale: N, P, R, S, cu un conținut ridicat de carbon, cian, titan, zirconiu în spectrele lor (N.A.).

** Razele sau undele calorice sînt razele de căldură, de exemplu: razele roșii, infraroșii etc. (N. R.)

pele* electronice ale navei sondau acum suprafața satelitului. Și, deodată, în fața echipajului „Tantrei“ apărură o priveliște de neuitat.

O clădire uriașă, plată, de sticlă strălucea în reflexele singurii ale soarelui. Chiar sub acoperiș se afla un fel de sală mare de conferințe sau amfiteatru. Acolo se aflau, înșepeniți în totală nemișcare, o mulțime de ființe, ce arătau altfel decât pămîntenii; dar, fără nici o îndoielă, erau oameni și ei. Emoționat, astronomul Pur Hiss puse mai bine la punct focalizarea aparatului. Rîndurile de oameni, care se zăreau neclar sub acoperișul de sticlă, erau cu desăvîrșire nemișcate. Pur Hiss mări și mai mult imaginea. Văzură acum un fel de podium, înconjurat de panourile aparatelor; la o masă lungă, picior peste picior, în fața auditorilor, stătea un om ai cărui ochi plini de groază erau pironiți în zare...

— Sînt morți, înghețați! exclamă Erg Noor. Aeronava continua să planeze deasupra satelitului Zirdel, și 14 perechi de ochi urmăreau neclintit mormintul acesta de sticlă, căci, într-adevăr, era un mormînt. De cîți ani oare ședeau astfel aici aceste cadavre? Planeta amușise cu 70 de ani în urmă — dacă ar fi să se mai adauge la aceasta cei șase ani ai drumului parcurs de raze, erau trei sferturi de veac...

Toate privirile se îndreptară spre șeful expediției. Palid la față, Erg Noor scruta negura gălbuie a atmosferei planetei. Prin ea abia dacă se ghiceau contururile neclare ale munților, stabele reflexe ale mărilor; nimic însă nu le putea da răspunsul pentru care veniseră aici.

— Stațiunea a pierit, continuă șeful expediției, și n-a fost refăcută nici în decurs de 75 de ani. Aceasta dovedește că pe planetă s-a petrecut o catastrofă. Trebuie să coborîm, să străbatem atmosfera, poate să și aterizăm. Sintem adunați aici cu toții. Cer deci părerea consiliului...

Singurul care a avut ceva de obiectat a fost astronomul Pur Hiss. Niza examina, plină de indignare, nasul lui mare de pasăre de pradă și urechile urite, implantate prea jos.

— Dacă pe planetă s-a petrecut o catastrofă, n-avem nici o șansă să găsim aici anamezon. Înconjurul planetei la o altitudine mică, cu atît mai mult o aterizare, ne-ar face să cheltuim aproape întreaga rezervă de carburant planetar** de care mai dispunem. Afară de asta, nu se știe încă ce s-a întimplat. S-ar putea să fie radiații puternice, care să ne fie fatale...

Ceilalți membri ai expediției își susținură însă șeful.

— Nici un fel de radiații planetare nu amenință o navă prevăzută cu protecția cosmică — se pronunță Erg Noor. Am fost trimiși aici tocmai ca să lămurim ce s-a întimplat. Ce va răspunde Marekui Cerc Pămîntul? Să stabilim faptele este cu totul insuficient, trebuie să le și explicăm — vă rog să-mi scuzați aceste truisme! mai spuse Erg Noor, și în glasul-i metalic străbătura note ironice. Nu cred că ne putem sustrage datoriei noastre directe... și șeful tăcu.

— Temperatura straturilor superioare ale atmosferei este nor-

* Stereotelescop — telescop special, care e construit în așa fel încît redă imaginea în spațiu și nu în plan. (N. R.)

** Carburant planetar — carburant folosit la motoarele naveelor planetare (planeto-navelor), precum și la „aterizajul“ și „decolarea“ astronavetelor. (Noțiune fantastică. N. A.)

mală! strigă hucuroasă Niza, care efectuase în grabă măsurătorile necesare.

Erg Noor zimbi și începu să coboare, prudent, spirala după spirală, încetinind treptat viteza astronavei, care se apropia de suprafața planetei. Zirda era ceva mai mică decât Pământul, și un zbor la înălțime mică în jurul ei nu necesita viteză prea mare. Astronomii și „geologul“ confruntau datele hărții planetei cu observațiile aparatelor optice de pe bordul „Tantrei“. Continentele își păstrau întocmai vechile lor contururi, mările scinteiau liniștit în lumina roșie a soarelui. Nu-și schimbaseră forma nici crestele muntoase pe care le cunoșteau din fotografiile mai vechi. Numai planeta tăcea.

Timp de 35 de ore, membrii echipajului nu-și părăsiră posturile de observație, schimbându-se doar când și când la comanda aparatelor.

Compoziția atmosferei, radiația cosmică, iradierea astrului roșu, — totul coincidea cu vechile date ce le aveau despre Zirda. Numai gradul de ionizare a stratosferei se ridicase în comparație cu standardurile terestre. Erg Noor deschise un volum de tabele privitoare la Zirda și găsi coloana cu datele referitoare la stratosfera ei. Ionizarea se dovedi a fi mai ridicată decât cea normală. În mintea lui Noor începuse a miși o bănuială alarmantă.

La cea de-a șasea vultură a spiralei de coborire, începură să se distingă contururile orașelor mari. Dar nici acum receptoarele astronavei nu înregistrară nici un semnal...

Niza Krit ieși din schimb ca să mănince și, parcă, ațipi. I se păruse că n-a dormit decât câteva clipe. Astronava zbură pe deasupra părții umbrite a Zirdei cu o viteză care nu depășea aceea a unei obișnuite spironave* terestre. Aici, dedesubtul lor, trebuia să se întindă orașe, uzine, porturi. Dar oricât de mult ar fi scrutat întunericul puternicele stereotelescoape, în bezna adâncă nu se zări nici măcar o singură lumină. Bubuțul de tunet al atmosferei spintecate de aeronavă ar fi trebuit să se audă la distanțe de zeci de kilometri. Trecu un ceas. Dar nici acum nu se aprinse nici o lumină. Așteptarea chinuitoare era acum de neîndurat. Noor conectă sirenele navei. Un urlet înspăimântător zbură deasupra abisului negru de sub ei. Oamenii Pământului sperau că, însoțit de bubuțul văzduhului, vrietul acesta va fi auzit de locuitorii Zirdei, care nu dădeau nici un semn de viață.

O pală de lumină vie mătură întunericul lugubru, și „Tantra“ ieși pe partea luminată a planetei. Dar sub ea se așternea și acum un văl negru, catifelat. Fotografiile mărite rapid arătară un covor compact de flori semănând cu macii negrii catifelaji de pe Pământ, o mare raritate în lumea vegetală. Desigur de macii negri se întindeau pe distanțe de mii de kilometri, înlocuind orice altă vegetație... — pădurile, tufișurile, papura și ierburile. În mijlocul acestui covor negru se zăreau străzile orașelor, asemenea coastelor unor schelete eriate; construcțiile de fier ruginite arătau ca niște răni singerinde. Niciăieri nici o suflare de viață, nici un copăcel. Numai și numai macii negri și nimic altceva!

— Este o tragedie groaznică! murmură încet biologul expediției, Eon Tal. S-au sinucis și au omorât întreaga planetă!

* Spironavă — aeronavă, care execută un zbor în spirală. (Noțiune fantastică. — N. R.)

— Adevărat? Întrebă Niza, stăpinindu-și cu greu lacrimile. E chiar atât de groaznic? Dar gradul de ionizare nu este chiar atât de mare..

— Au trecut ani destui, răspunse sever tinărul biolog. Fața lui virilă, cu nas coroiat de caucazian, se făcuse amenințătoare. O asemenea dezagregare radioactivă, continuă el, este cu atât mai primejdioasă, cu cât se acumulează pe neobservate. În decurs de veacuri, radiațiile puteau spori cor cu cor*, după cum numim noi biodozele**, apoi deodată s-a petrecut un salt calitativ! O ereditate pe cale de destrămare, încetarea reproducției, la care se adaugă și epidemiile provocate de radiații... Nu este prima oară că se întâmplă așa ceva; Cercul cunoaște asemenea catastrofe...

— Dar planeta însăși n-a pierit. În mai puțin de un veac, o vom putea repopula, afirmă convins Erg Noor.

Se hotărîse să recurgă la o manevră destul de grea, schimbînd traseul orbital al astronavei, trecînd de pe cercul de latitudine, pe meridian. Nu puteau să se depărteze de planetă fără a fi lămurit definitiv dacă toți locuitorii ei au pierit sau nu. Poate că cei rămași în viață nu pot chema astronava în ajutor din cauză că centralele lor energetice și aparatajul sînt distruse.

Nu era prima oară cînd Niza îl vedea pe șeful său la masa de comandă în timpul unei manevre pline de răspundere. Cu fața lui asprită, de nepătruns și mișcările repezite, dar totdeauna precise, Erg Noor apărea în ochii astronavei ca un adevărat erou legendar.

„Tantra“ parcurgea din nou un drum decepționant în jurul Zirdei, de rîndul acesta de la un pol la altul. Ici-colo, mai cu seamă pe la paralelele mijlocii, apărură zone întinse de sol dezgolit. Acolo, în aer plutea o ceață galbenă prin care se ghiceau, ca niște valuri, crestele uriașe ale nisipurilor roșii bătute de vinturi.

...Mai departe se așterneau covoare din catifeaua cernită a macilor negri — singurele plante care reușiseră să reziste radioactivității sau să dea naștere sub influența ei unei mutații*** viabile.

Totul era acum limpede. Să mai caute undeva, printre ruinele acestea neînsuflețite, rezervele de anamezon pregătite pentru oaspeții din alte lumi conform recomandării Marelui Cerc (Zirda nu posedă încă astronave, ci numai aparate de zbor interplanetare) ar fi fost nu numai inutil, ci și riscant. „Tantra“ începuse deci să-și lărgească încetul cu încetul spirala zborului în sens opus, depărtîndu-se de planetă. Accelerînd cu ajutorul motoarelor trigger-ionice****, astronava ieși din cimpul de gravitație al planetei moarte și porni spre sistemul nelocuit, desemnat numai printr-un cifru convențional, unde

* Cor = unitate de iradiere la care e supus un organism. (Noțiune fantastică. — N. A.)

** Biodoze = doze de iradiere dăunătoare unui organism viu. (N. A.)

*** Mutație — fenomen de naștere aparent spontană a unei specii dintr-o altă specie; aici: sub influența radiațiilor. (N. R.)

**** Motoare trigger-ionice = motoare în care jetul reactiv se realizează pe calea reacției „trigger“ (în cascadă) a substanței ionizate. (Jetul ionic e un flux gazos de atomi ionizați, folosit ca propulsor la astronave. Noțiuni fantastice. — N. R.)

fuseseră aruncate câteva faruri-bombă* și unde ar fi trebuit să-i aștepte astronava „Algrab“.

-Din însemnările în legătură cu Zirda, extraseră menționarea experiențelor riscante care fuseseră făcute acolo cu carburanții atomici. Găsiră cuvântări ale unor savanți de seamă de pe planeta moartă, cuvântări în care aceștia atrăseseră atenția asupra apariției unor simptome de influențe dăunătoare pentru viață și stăruiseră să se sisteze experiențele. Cu 118 ani în urmă, pe calea Marelui Cerc, fusese trimisă o scurtă avertizare, suficientă pentru niște oameni inteligenți, dar, precum se vede, neluată în seamă de guvernul Zirdei.

Nu mai exista nici un dubiu: Zirda pierise din cauza acumulării unor radiații dăunătoare, provocate de numeroase experiențe imprudente.

*

Acum, de câteva zile, „Tantra“ descria cerc după cerc în jurul planetei acesteia cenușii, iar speranța de a se întâlni cu „Algrab“ se micșora cu fiecare oră. Presimțirea că se petrecuse o catastrofă devenea tot mai apăsătoare.

Erg Noor se opri în prag, cu ochii la Niza, care stătea pe gânduri. Căpșorul ei aplecat, cu o claie deasă de păr, semăna cu o învoaltă floare aurie... Un profil de ștrengar, niște ochi așezați puțin pieziș și adesea mijiiți din cauza unui ris cu greu stăpinit, iar acum larg deschiși, scrutînd necunoscutul cu îngrijorare, dar și cu curaj! Fetița aceasta nici nu-și dădea seama ce mare sprijin sufletească găsea el în dragostea ei neprecupețită. Deși trecut prin ani și ani de încercări care-i oțeliseră voința și sentimentele, Erg Noor se simțea uneori obosit de rolul său de șef, trebuind să fie gata în orice clipă să ia asupra lui întreaga răspundere pentru viața oamenilor, pentru astronavă și succesul expediției lor. Acolo, pe Pământ, de mult nu mai exista o răspundere atât de individuală, căci hotărârile erau totdeauna luate de un grup de oameni chemat să realizeze o anumită muncă. Iar dacă se întâmpla ceva deosebit, puteai oricând să primești orice sfat, să capeți o consultație oricât de complicată. Aici însă n-aveai de unde primi sfaturi, iar comandanții astronavetelor se bucurau de drepturi speciale. Ar fi fost mai ușor ca o asemenea răspundere să dureze doar doi-trei ani, și nu zece-cincisprezece, cit reprezenta durata medie a unei expediții cosmice!

Erg Noor intră în cabina de comandă.

Niza se ridică repede și-i ieși în întimpinare.

— Am adunat toate materialele și hărțile de care am nevoie, spuse el. Să dăm de lucru mașinii!

Șeful expediției se lungi într-un fotoliu și acum răsfoia încet filele metalice, numind cifrele coordonatelor, intensitatea cîmpurilor magnetice, electrice și de gravitație, intensitatea curenților de particule cosmice, viteza și densitatea șuvoaielor de meteori. Plină de încordare, Niza apăsa pe butoane, întorcea comutatoarele mașinii de calculat. Erg Noor primi o seamă de răspunsuri, se încruntă și rămase pe gânduri.

* Far-bombă = stație automată robot pentru transmiterea unor semnale puternice care să răzbească prin atmosfera planetară. Este lansat de pe astronave. (Noțiune fantastică. — N. A.)

— În calea noastră se află un câmp puternic de gravitație — regiunea acumulării de substanță obscură de la Scorpion, alături de Steaua 6555 ZR + II PKU, începutul ei. Spre a evita consumarea carburantului, trebuie să ne abatem încoace spre Șarpele*. La o viteză mai mică am fi putut înainta fără motor, folosind cimpurile de gravitație în chip de accelerator și navigând în marginea lor... O încetinire generală a zborului n-ar fi însă avantajoasă.

— Nu s-ar putea atunci să ne dispensăm de încetinire? întrebă Niza încercând să-i vină în ajutor șefului.

— O viteză de $5/6$ din unitatea absolută sau, mai precis, 250.000 de kilometri pe secundă ar mări, în zona terestră de gravitație, greutatea noastră de douăsprezece mii de ori**, așadar ar preface în praf și pulbere întreaga expediție. Nu putem zbura astfel decât în spațiul cosmic, departe de mari acumulări de materie. De îndată ce astronava pătrunde într-o zonă de gravitație, este necesar să micșorăm viteza cu atât mai mult, cu cât gravitatea este mai puternică.

— Cu alte cuvinte, avem aici o contradicție, și, cu un gest copilăros, Niza își sprijină capul în palmă. Cu cât cimpul de gravitație este mai puternic în condițiile zborului fără motor, cu atât s-ar putea să accelerăm, dar totodată cu atât mai încet trebuie să zburăm.

— Aceasta este valabil numai pentru viteze-sublumină uriașe, când însăși astronava se aseamănă cu o rază de lumină și nu se poate mișca decât în linie dreaptă sau pe așa-numita curbă a intensităților egale***.

— Dacă am înțeles bine, vreți să îndreptați „raza” noastră — „Tantra” — nemijlocit asupra sistemului solar.

— Tocmai aici e greutatea. Știi prea bine că, după ce am luat viteză, o oprire sau chiar și o simțitoare încetinire a zborului ar fi pentru noi egală cu moartea, întrucât n-am mai avea cu ce să ne mărim din nou viteza. Dar iată care este primejdia principală! Privește zona 3442 U, ea este cu desăvârșire necercetată până acum. N-avem aici nici stele, nici planete locuite; nu cunoaștem decât cimpul de gravitație. Uite și marginea ei. Pentru a ne fixa definitiv, să așteptăm părerea astronomilor. După cel de-al cincilea tur, îi vom deștepta pe toți, deocamdată însă... Șeful expediției se încrea la timp și căscă.

— Acțiunea sporaminei e pe terminate, spuse Niza. Vă puteți odihni!

— Bine. Mă instalez aici, în fotoliu... Cine știe, poate că se întimplă vreo minune. Măcar un sunet!

O inflexiune fugară din glasul lui Erg Noor trezi în sufletul Nizei un sentiment de mare duioșie. Cum ar fi vrut ea să strângă la pieptul ei capul acesta îndărătnic, să netezească părul negru cu fire cărunte apărute prea de timpuriu!

Niza se sculă, așază cu grijă filele cu însemnări și stinse lampa, lăsând numai o slabă lumină verzuie de-a lungul panourilor cu aparate și ceasuri. Astronava zbura liniștit în vidul absolut al cosmosului, descriind uriașul ei cerc. Astronava cu părul roșcat își ocupă

* Șarpele — numele unei constelații. (N. R.)

** Sub efectul accelerației, la viteze foarte mari, masele corpurilor cresc enorm de mult. (N. R.)

*** Curba intensităților egale sau drumul de propagare a razelor de lumină. (N. R.)

fără zgomot locul alături de „creierul“ imensei nave. Aparatele cîntau încetîșor obișnuitul lor cîntec, acordat pe o anumită melodie; orice tulburare, cît de mică, provoca îndată o notă falsă. Totul era în ordine: melodia lină se depăna în tonalitatea voită, acompaniată cînd și cînd de lovituri surde, ca de gong: acestea marceau momentele de conectare a motorului planetar auxiliar care îndrepta cursa „Tantrei“ după o curbă anumită. Motoarele cu anamezon tăceau. În nava adormită domnea liniștea unei îndelungate nopți, ca și cum primejdia ce plana deasupra navei și a ocupanților săi nici n-ar fi existat.

Și totuși, în adîncul inimii ei, Niza era liniștită: avea încredere în șeful ei. Cei cinci ani și mai bine ai călătoriei nu i se păruseră nici lungi, nici chinători. Mai cu seamă după ce în sufletul ei se trezise dragostea... Dar chiar și fără aceasta, observațiile pasionante, înregistrările electronice de cărți, muzică și filme îi permiteau să-și îmbogățească neîncetat cunoștințele și să nu regrete frumosul Pămînt, să nu se simtă un firicel de nisip, pierdut în abisurile nemărginitului întuneric. Tovarășii săi de drum erau oameni de mare cultură, iar atunci cînd nervii oboseau de prea multe impresii ori de o activitate încordată prelungită, putea recurge la somnul lung, întreținut de oscilații hipnotice*. Astfel, după ce succintă pregătire medicală, frînturi mari de timp se prăbușeau în neființă, treceau într-o clipă... Alături de omul iubit, Niza era de sigur fericită. N-o frămînta decît gîndul că ceilalți, mai cu seamă el, Erg Noor, o duc mai greu. Dacă ar putea ea... Dar ce putea face o tinăra astronaută de rînd, alit de incultă încă, alături de asemenea oameni! Poate că, totuși, aducea un folos prin duioșia, prin dorința-i fierbinte de a le ușura tovarășilor ei, clipă de clipă, această muncă istovitoare...

Șeful expediției se trezi și ridică fruntea îngreunată de somn. Melodia egală suna ca și pînă acum, întreruptă cînd și cînd de loviturile motorului planetar. Niza Krit se afla ca și mai înainte în fața aparatelor, ușor adusă din spate, cu umbre de oboască pe fața ei tinăra. O privire spre ceasul dependent, și Erg Noor, cu o mișcare energetică, se ridică din fotoliul adînc.

— Am dormit paisprezece ore în șir! Și dumneata nu m-ai deșteptat, Niza! Este incalificabil... Se opri văzîndu-i zîmbetul radios. Imediat la culcare!

— Dacă-mi dați voie, aș dormi aici... ca și dv., se rugă fata. Apoi aduse repede de mîncare, se spală și se instalează în fotoliu. Ochii săi căprui și strălucitori, parcă și mai mari din cauza cearcănelor negre, îl urmăreau pe furiș pe Erg Noor, care, răcorit după un duș de unde, restaurat după mîncare, îi luă locul în fața aparatelor. După ce controlă datele indicatorilor de protecție a legăturilor electronice (PLE), se ridică și începu să se plimbe cu pași rezezi prin cabina de comandă.

— De ce nu dormi? întrebă el sever pe tinăra astronaută.

Niza își scutură alene bucelele roșcate ce ar fi trebuit să mai fie tunse nițel, deoarece în expedițiile cosmice, femeile nu purtau de obicei păr lung.

— Mă gîndesc... începu ea șovăitor, și... știți? Să nu zîmbiți!

* E vorba de procedul de hipnotizare pe calea unor unde ce acționează asupra creierului. (N. R.)

Imi vine să mă închin în fața măreției și atotputerniciei omului, care a ajuns de acum și printre stele, atât de departe în nemărginitele adâncuri ale spațiului! Pentru dumneata, multe lucruri sînt familiare aici, pe cînd eu mă aflu pentru prima oară în cosmos. Ce minunat îmi pare totul: să iau parte la o călătorie atât de grandioasă!

Cu un zîmbet palid, Erg Noor își frecă fruntea.

— Sînt nevoit să te dezamăgesc sau, mai bine zis, să-ți arăt adevăratele proporții ale atotputerniciei noastre. Iată! Deschise proiectorul, și, pe perețele din spate al cabinei, apărură voluta luminoasă a Galaxiei*. Erg Noor arătă o ramură mărginașă a volutei, compusă din stele rare, abia perceptibilă în întunericul inconjurător, asemenea unei pulberi spălăcite.

— Iată regiunea pustie a Galaxiei unde se află sistemul nostru solar și unde sîntem și noi în clipa de față; ea nu-i decît o mărgine cu prea puțină lumină și viață... Dar pînă și acest braț** al Galaxiei se întinde de la Lebadă la Carenă și, pe lângă faptul că e departe de zonele centrale, mai conține și un nor obscur, uite-l aici...

Pentru a parcurge drumul de-a lungul acestei ramificații, „Tantara” noastră are nevoie de aproximativ 40.000.000 de ani independenți. Iar hăul întunecat ce desparte ramificația noastră de cea vecină l-am putea străbate în 4.000.000 de ani. După cum vezi, zborurile noastre în adîncurile nemărginite ale spațiului nu reprezintă deocamdată decît o învîrtire pe o pată de nimica toată, cu diametrul de 50 de ani-lumină***! Cît de puțin am ști noi despre univers dacă n-ar exista marea putere a Cercului.

Niza tăcea.

— Inchipuiește-ți cele dintîi zboruri astrale! continuă Erg Noor visător. Navele erau mici și nu aveau nici viteza necesară, nici dispozitive puternice de apărare. De altfel, strămoșii noștri aveau o viață de două ori mai scurtă ca a noastră... Iată adevărata măreție a omului!

Niza înălță capul cu o mișcare îndărătnică, așa cum obișnuia s-o facă întotdeauna cînd își exprima dezacordul.

— Dar poate că mai firziu, cînd în invingerea spațiului vor fi găsite alte posibilități decît ale noastre de a ne lua la trîntă cu el, poate că atunci oamenii vor spune despre dumneavoastră: „Iată ce eroi au fost!”

Șeful expediției întinse mina tinerei fete:

— Și despre dumneata, Niza!

Niza se aprinse la față:

— Sînt mîndră că sînt aici, împreună cu dumneavoastră! Și aș fi gata să dau orice ca să mă întorc din nou în cosmos.

— Da, știu acest lucru, rosti gînditor Erg Noor, dar nu toată lumea gîndește ca dumneata.

Instinctul feminin îi ajută tinerei fete să înțeleagă gîndul șefului. Avea în cabina lui două stereoportrete într-o minunată cu-

* Galaxie — colțul cosmic din care face parte și sistemul nostru solar. (N. R.)

** Galaxia este o spirală uriașă cu două brațe. (N. R.)

*** Un an lumină: distanța parcursă de o rază luminoasă timp de un an, cu viteza de 300.000 de kilometri pe secundă. (N. R.)

loare violeț-aurie. Ambele înfățișau pe frumoasa Veda Kong, specialistă în istoria antică, cu ochii limpezi și albaștri ca și cerul pămintesc, privind de sub sprincenele-i lungi, avîntate ca aripile... Bronzată de soare, cu zimbetul ei minunat, cu minile ridicate spre pârul ca fuiorul de in. Sau rizind în hohote, cocoțată pe un tun de corabie, monument al unei antichități imemoriale...

Gesturile lui Erg Noor nu mai erau acum repezite. Se așază încet în fața astronavei.

— Dacă ai ști, Niza, cit de brutal mi-a distrus soarta visul, acolo pe Zirda! spuse el deodată cu glas surd, atingînd binișor maneta care punea în mișcare motoarele cu anamezon, de parcă ar fi vrut să accelereze și mai mult cursa amețitoare a astronavei.

— Dacă Zirda n-ar fi pierit și noi am fi putut să ne aprovizionăm cu carburanți, vorbi el mai departe, răspunzînd la întrebarea mută a interlocutoarei sale, aș fi condus expediția mai departe. Așa a și fost, de altfel, convenit cu consiliul. Zirda ar fi comunicat cele de cuviință, iar „Tantra“ ar fi plecat mai departe cu cei care ar fi dorit-o... Ceilalți s-ar fi îmbarcat pe „Algrab“, care, după îndeplinirea sarcinii sale aici, ar fi fost chemat pe Zirda. Dar dumeata, Niza, ai fi plecat mai departe?

— Eu? Desigur!

— Dar... unde? întrebă deodată Erg Noor, ferm, privind-o țintă pe Niza.

— Oriunde, fie și acolo..., și fata arătă spre abisul negru dintre cele două brațe ale spiralei înstelate a Galaxiei.

— O, n-am fi mers chiar atît de departe! Știi, drăguța mea astronaută, că, aproximativ cu 85 de ani în urmă, a fost organizată cea de-a 34-a expediție cosmică, denumită „în trepte“. Trei astronave care se aprovizionau reciproc cu carburanți se depărtau din ce în ce mai mult de Pămînt în direcția constelației Lira. Cele două care n-aveau pe ele un echipaj de cercetători, după ce și-au dat anamezonul celei de-a treia, s-au întors înapoi. Astfel își executau alpinistii ascensiunile pe piscurile cele mai înalte. În sfîrșit, cea de-a treia navă, numită „Vela“...

— Cea care nu s-a mai întors!... șopti Niza infiorată.

— Da, „Vela“ nu s-a mai întors! Și-a atins însă destinația și a pierit în drumul de întoarcere, după ce a apucat să trimită o comunicare. Ținta finală era marele sistem planetar al stelei albastre Vega sau cum i se mai spune — Alfa Lira. Cîte perechi de ochi omenești, de nenumărate generații, au admirat această stea albastră și strălucitoare a cerului nordic! Vega se află la o depărtare de opt parseci de pămînt, iar oamenii nu se mai depărtaseră pînă atunci de Soarele nostru la asemenea distanțe... Cum-necum, „Vela“ ajunsese la destinație... Motivul pieririi sale este necunoscut: un meteorit sau poate o gravă avarie... Totuși... n-ar fi exclus ca și acum nava să mai plutească în spațiu, iar eroii, pe care noi îi credem morți, să mai fie încă în viață...

— Ce îngrozitor!

— E destinul care pîndește orice aeronavă ce n-are viteză suficient de mare. Distanțele sînt atît de mari, încît între ea și planeta ei natală se interpun îndată milenii de parcurs...

— Și ce anume a comunicat „Vela“? întrebă repede tînăra fată.

— Foarte puțin. Comunicarea se întrerupea mereu, apoi a amuțit

cu totul, acoperită, probabil, undeva de un cimp de forță*. Mi-o amintesc și acum: „Vorbește «Vela», vorbește «Vela»! Vin dinspre Vega... De 26 de ani... ajunge... voi aștepta... Vega are patru planete... Nu există nimic mai frumos... Ce fericire!”.

— Dar au chemat în ajutor, voiau să aștepte undeva!

— Fără să aștepte că aveau nevoie de ajutor. Altminteri astronava n-ar fi cheltuit o energie uriașă pentru trimiterea comunicării. Dar ce era de făcut? Nu s-a mai primit de la „Vela” nici un cuvânt.

— 26 de ani independenți parcurși pe drumul de întoarcere, în timp ce între Vega și Soare sînt în total 28 de ani! Înseamnă că nava se afla undeva în zona noastră sau, poate, și mai aproape de Pămînt.

— Nu prea cred... poate doar în cazul cînd a depășit viteza normală, navigînd în apropiere de limita cuantică**. Dar aceasta este cît se poate de primejdios!

Erg Noor explică pe scurt bazele de calcul ale saltului distructiv în starea materiei***; băgă însă de seamă că fata îl ascultă numai pe jumătate.

— V-am înțeles, am înțeles bine! strigă ea de îndată ce șeful expediției își încheie lămuririle. Și așa fi înțeles chiar de la început dacă pielea astronavei nu m-ar fi tulburat într-atît... Este un lucru îngrozitor, au care nu mă pot împăca!

— Acum ai priceput sensul principal al comunicării, spuse posomorît Erg Noor. Descoperiseră lumi de nemaivăzută frumusețe. Eu visez de mult să refac calea parcursă de „Vela”; cu perfecționările moderne, lucrul acesta a devenit cu puțință chiar și cu o singură navă. Visul acesta îl nutresc din tinerețe. Vega — soarele albastru cu minunatele lui planete!

— Să vezi aceste lumi..., rosti Niza, și glasul i se frînse. Dar ca să te întorci, ai nevoie de 60 de ani terestri sau 40 de ani dependenți... Aceasta înseamnă... o jumătate din viață.

— Da, realizările mari cer și jertfe mari. Dar pentru mine, aceasta n-ar reprezenta nici măcar un sacrificiu. Viața mea pe Pămînt n-a fost decît scurte escale între călătoriile astrale. Eu sînt născut pe o astronavă!

— Cum așa? se minună tînăra fată.

— Cea de a 35-a expediție siderală era compusă din patru nave. Mama era astronom pe una dintre ele. Eu m-am născut pe drumul înspre steaua dublă MN19026 + 7AL. Cînd expediția se întorsese pe Pămînt, atinsesem vîrsta de 18 ani. Ca una dintre isprăvile lui Hercule a fost considerat faptul că am învățat să conduc astronava și că am devenit navigator cosmic în locul astronautului, care se îmbolnăvisese; puteam de asemenea să lucrez ca mecanic la motoarele planetare și cu anamezon...

— Nu înțeleg totuși..., obiectă Niza.

— Cum de a avut maică-mea curajul? Ai să înțelegi cînd ai să

---

* Undele radio pot fi întoarse din drum de un cimp perturbator; de exemplu, de un cimp de forțe magnetice. (N.R.)

** Limita cuantică — limită a vitezei apropiate de aceea a luminii, la care nici un corp nu poate exista ca volum, întrucît masa devine infinită, iar timpul egal cu zero. (N.A.)

*** E vorba de saltul de la materia sub formă de masă inertă, adică cu masa de repaos deosebită de zero, la forma de energie, a cărei masă de repaos e zero. (N.R.)

fii mai în vîrstă! Cînd eram mic, mă aduceau într-o cabină de comandă la fel cu aceasta și-mi holbam ochiișorii prostuși, urmărind pe ecrane stelele jucăușe. Zburam în Theta* Lupul; unde se descoperise o stea dublă, aproape de Soare, — două pitice: una albastră și alta portocalie camuflată de un nor obscur. Prima impresie conștientă pe care am avut-o a fost aceea a cerului unei planete pustii, lipsită de oxigen, un cer pe care-l vedeam de sub cupola de sticlă a stațiunii temporare; expediția coborise din navă și petrecuse șapte luni studiind planeta. Pe cit îmi amintesc, acolo au descoperit o imensă bogăție de platină, osmiu și iridiu. Cuburile de iridiu, extrem de grele, mi-au fost jucării. Și cerul acela, primul meu cer, era negru ca păcura, cu luminițele curate ale stelelor care nu clipeau și cu doi sori de o frumusețe nimitoare: unul — de un portocaliu viu, altul — albastru închis. Îmi amintesc că uneori razele lor se întretaiau** și atunci peste planeta noastră se revărsa o lumină verde, atât de vie și de veselă, încît șipam și cîntam de bucurie!... Erg Noor tăcu o clipă, apoi adăugă: Dar ajunge! M-am lăsat furat de amintiri, iar dumneata trebuia să te fi dus de mult la odihnă.

— Vă rog să continuați, n-am auzit niciodată nimic mai interesant, îl rugă Niza, dar șeful rămase neînduplecat. Aduse un mic aparat hipnotizator cu pulsații, și, fie din cauza privirii sale poruncitoare, fie din cauza aparatului somnifer, tinăra dormi atât de bine încît nu se trezi decît în clipa cînd trebuiau să intre în cel de-al șaselea tur. O privire spre fața rece a șefului, cu fălcile strînse, și Niza pricepu îndată că „Algrabul” n-a apărut.

— Te-ai trezit tocmai la timp! anunță Erg Noor cînd Niza se întoarse în cabina de comandă, după ce s-a răcorit cu undele electrice și s-a mai aranjat puțin. Conectează muzica și lumina de deșteptare. Pentru toți!

Niza apăsă repede pe cîteva butoane, și în toate cabinetele astronavei în care dormeau membrii expediției începură să se aprindă și să se stingă lumini, răsună o muzică specială, din acorduri joase și vibra-toare, care se intensificau tot mai mult. Incepu o trezire treptată și prudentă a sistemului nervos înfrînat, întoarcerea lui spre activitatea normală. După cinci ceasuri, la postul central de comandă se adunaseră toți membrii expediției, treziți de-a binelea, înviorați cu ajutorul branei și al stimulenților nervoși.

Reacțiile fiecăruia dintre ei la știrea pierii astronavei auxiliare au fost diferite. După cum se și așteptase Erg Noor, expediția se arătă la înălțimea situației. Nici un cuvînt de deznădejde, nici o privire speriată. Pînă și Pur Hiss, care nu se arătase prea curajos pe Zirda, nici nu tresări măcar auzind comunicarea. Tinăra Luma Laswy, medicul expediției, păli ușor și-și trecu pe furis virful limbii peste buzele uscate.

— Să cinstim prin reculegere memoria tovarășilor care au pierit! spuse șeful, conectînd ecranul de proiecție, pe care apărură „Algrabul”, fotografiat înainte pe pornirea „Tantrei”. Se ridicară cu toții în picioare. Pe ecran trecură încet, una după alta, fotografiile celor șapte membri ai echipajului de pe „Algrab”, unii serioși, alții zîmbitori. Erg Noor îi numea pe rînd, iar călătorii îi omagiau pentru cea din urmă oară prin

* Literă grecească.

** Din cauza efectului de complementaritate a două culori. (În cazul de față, portocaliul cu albastrul dă verde). (N. R.)

ridicarea miinilor indreptate spre cel mort. Era o tradiție a astronauților. Astronavele care plecau împreună aveau totdeauna seria completă de fotografii a tuturor membrilor expediției. Navele dispărute puteau rătăci mult timp în spațiul cosmic, echipajele lor puteau rămâne încă multă vreme în viață. Dar aceasta nu mai avea importanță, căci nava nu se mai întorcea niciodată. Să pornești în căutarea ei, să vii în ajutor era cu neputință. Mașinile de pe nave erau astfel construite încât avarii mici aproape n-aveau loc, în orice caz se puteau repara cu ușurință. Niciodată însă pînă acum n-a putut fi remediată în cosmos o defecțiune mai serioasă a mașinilor. Uneori navele mai apucau să trimită o ultimă comunicare, așa cum făcuse și „Vela”. De cele mai multe ori, însă, aceste comunicări nu și atingeau ținta, nu atit din cauza dificultății de a le da o precisă orientare, cit din pricina ecranizării provocate de diferitele cimpuri de forță sau de norii de materie obscură. În decurs de milenii, emisiunile Marelui Cerc cercetaseră direcțiile favorabile, făcînd retransmisiuni de pe o planetă pe alta și ocolind astfel obstacolele care se iveau în cale.

După terminarea tristei ceremonii, Erg Noor deschise consfătuirea, care nu ținu mult. După aceea, șeful expediției indreptă „Tantra” în direcția Pămîntului, conectînd motoarele cu anamezon. După cîteva ore, aceste motoare amușiră, iar astronava începu să se apropie de planeta natală, cu 21 de miliarde kilometri în 24 de ore. Pînă la Soare mai aveau aproximativ cale de șase ani tereștri. La postul central de comandă și în biblioteca-laborator, se desfășura o muncă intensă: efectuau calcule și determinau direcția noului traseu; astronava trebuie să zboare timp de șase ani, consumînd anamezonul numai pentru anihilarea încetinirii naturale a navei în diferite cimpuri de forță. Cu alte cuvinte, trebuiau să conducă astronava în așa fel încît să se afle tot timpul în marginea unui cîmp gravitațional, de la o stea la alta, de la un nor obscur la altul, economisînd cu grijă accelerația. Erau cu toții îngrijorați la gîndul zonei necercetate 344+2U aflate între Soare și „Tantra” și pe care n-o puteau ocoli în nici un chip: pe hotarul ei, pînă la Soare, se întîlneau zone de meteoriți liberi, și apoi, la fiecare cotitură, nava pierdea din viteză...

Peste două luni dependente, curba izotendoare* a zborului era gata. „Tantra” începu să descrie o cicloidă cu inclinarea mică, între limitele intensității egale din cîmpurile gravitaționale întîlnite în drum.

Minunata navă era în cea mai perfectă stare de funcțiune. Viteza zborului fără motor se menținea în limitele calculate. Acum astronava nu mai era despărțită de planeta natală decît printr-o distanță în timp de patru ani dependenți de zbor.

Erg Noor și Niza, care și terminaseră schimbul și erau oboșiți, se cufundară într-un somn îndelungat. Împreună cu ei, se refugiară în vremelnica neființă doi astronomi, un geolog, un biolog, medicul și patru ingineri.

De gardă era acum un alt schimb: astronautul experimentat Pel Lyn, care era la a doua lui expediție, astronoma Ingrid Ditra și inginerul electronist Key Beer. Cu autorizația lui Pel Lyn, Ingrid se retrăgea adesea în biblioteca de lingă postul de comandă. Împreună cu vechiul său prieten Key Beer, ea scria o mare simfonie „Pleirea

* Curba de cîmpuri egale care acționează asupra astronavei, adică viitorul drum cosmic al „Tantrei” (N. R.)

planetei", inspirată de tragedia Zirdei. Obosit de cîntecul aparatelor și de privilegierea negrelor abisuri cosmice, Pel Lyn, după ce o lăsa pe Ingrid la masa de comandă, se cufundă cu pasiune în descifrarea ciudatelor inscripții pe care le primiseră de pe o planetă — din sistemul celor mai apropiate stele ale Centaurului* — părăsită în chip misterios de populația ei.

După încă două schimburi, astronava se apropiase de Pămînt la o distanță de aproape zece trilioane de kilometri. Nu conectau motoarele cu anamezon decît pentru cîteva minute.

Era într-*a* treia lună de serviciu al grupului lui Pel Lyn, care venise la rînd pentru a patra oară.

La postul de comandă era întregul schimb: navigatorul, Ingrid Ditra și Key Beer.

O sonerie sună prelung, făcîndu-i pe toți să tresară. Ingrid se cramponă de Key Beer.

— „Tantra” e în pericol! Intensitatea cîmpului de gravitație depășește de două ori prevederile!

Navigatorul îngălbeni. Iată un factor neașteptat, care cerea o neîntirziată hotărîre! Soarta navei era în mîinile lui. Gravitația crescîndă reclama o incetinire a mersului. Dar, după această incetinire, nu mai aveau cu ce să asigure o nouă accelerare. Pel Lyn strînse din fălci și întoarse maneta de conectare a motoarelor ionice planetare, ce serveau pentru frinare. În melodia aparatelor, se amestecară lovituri sonore care acoperiră sunetul de alarmă al aparatelor ce calculau corelația dintre gravitație și viteză. Soneria se opri, și acele confirmară succesul: viteza și gravitația erau acum egale. Dar de îndată ce Pel Lyn deconectă dispozitivul de frinare, soneria răsună din nou, susținută de indicatoare. O forță de gravitație amenințătoare atrăgea nava, devîind-o spre dreapta de la direcția fixată. Era acum clar că astronava se precipita spre un puternic centru de gravitație.

Navigatorul nu se hotărî să schimbe traseul care fusese stabilit în urma unei munci mari și de cea mai înaltă precizie. Folosindu-se de motoarele planetare, frîna astronava, căutînd s-o devieze spre stînga, deși acum devenise evidentă eroarea traseului care trecea mult prea aproape de masa unei materii necunoscute.

— Deplasarea laterală e cam mare, remarcă Ingrid cu jumătate glas, poate că...

— Ar mai trebui să incetinim mersul spre a putea întoarce, exclamă navigatorul, apoi să accelerăm zborul, depărtîndu-ne pe tangentă**... În glasul lui se simțea o șovăială funestă.

— Am și străbătut zona turbulentă de contact*** cu cîmpul de gravitație învecinat, răspunse Ingrid. Gravitația crește acum neîntrerupt și rapid.

Se auziră dese lovituri sonore: motoarele planetare intraseră automat în funcțiune, după ce mașina electronică care pilota astronava simțise în fața ei o acumulare de materie. „Tantra” începuse să se

* O constelație a cărei primă stea se află la 4,3 ani-lumină de Pămînt. (N. R.)

** A zbura pe tangentă înseamnă a urma un drum tangent la o curbă oarecare. (N. R.)

*** Zonă turbulentă de contact — zonă de contact dintre cîmpurile gravitaționale a două sisteme stelare, în care au loc tulburări și vârtejuri. (N. A.)

clatine și să plonjeze în virtutea cimpului de gravitație. Deși astronava își încetinise simțitor cursa, oamenii de la postul de comandă începură să-și piardă cunoștința. Ingrid se prăbuși iar Pel Lyn, așezat în fotoliul său, încerca să-și ridice capul, greu ca de plumb. Key Beer cuprins de o absurdă frică animalică, se simțea neputincios ca un copil.

Din ce în ce mai frecvente, loviturile motoarelor se contopiră într-un tunet neîntrerupt. „Creierul” electronic al navei lupta acum în locul stăpînitorului său pe jumătate leșinat, puternic în felul său, dar limitat intrucit nu era în stare să prevadă consecințele complexe, nici să găsească o soluție în cazuri excepționale.

Legănarea „Tantrei” se domoli. Coloanele care indicau rezervele de încărcătură planetară ionică coboriră rapid. Trezindu-se, Pel Lyn înțelese că această creștere bizară a gravitației nu va permite astronavei să treacă pe aici cu viteza micșorată și se hotărî s-o cotească spre stînga traseului, către zona pustie a meteoriților liberi. Un cimp gravitațional cu o intensitate uriașă încetinea tot mai mult cursa „Tantrei”, silind-o în același timp să coboate spre centrul abisului negru, pe o curbă din ce în ce mai rapidă.

Pel Lyn mișcă maneta motoarelor cu anamezon. Vizibili printr-o crăpătură specială a panoului, înăuntru se aprinseră patru cilindri înalți din carbid-wolfram. Încă o clipă, și în interiorul lor începu să se zbată fulgerul nebun al unei văpăi de un verde viu, șirind și învîrtejindu-se în patru spirale compacte. În partea din față a navei, un puternic cimp magnetic îmbracă pereții duzelor motoarelor, salvindu-le de la o distrugere imediată.

Navigatorul mută maneta mai departe. Prin peretele verde, involburat, se vedea acum raza direcțioare — un torent cenușiu de particule K*. Încă o mișcare, și de-a lungul razei cenușii trecu un fulger violet orbitor, semnalind începutul vertiginoasei scurgeri a anamezonului. Tot trupul astronavei răspunse printr-o vibrație de înaltă frecvență, greu de suportat, dar neauzibilă.

Erg Noor mai stătea încă culcat într-o stare de toropeală, sub acțiunea cît se poate de plăcută a masajului electric, care-i refacea sistemul nervos. Negura neîntinței, care-i mai învăluia creierul și trupul, se destrăma treptat. Melodia de deșteptare avea tonalități din ce în ce mai majore, ritmul tot mai frecvent.

Deodată, în această stare de spirit, năvăli din lumea exterioară ceva neplăcut, carmindu-i bucuria deșteptării din somnul de o sută și cinci zile. Erg Noor avu deodată conștiința faptului că el este șeful expediției și începu să lupte desperat, căutînd să se întoarcă la starea normală. În cele din urmă, își dădu seama că astronava a pus în acțiune frinele, că s-au conectat motoarele cu anamezon, cu alte cuvinte: că s-a întîmplat ceva. Încercă să se scoale din pat. Dar trupul nu-l ascultă încă, picioarele i se tălară și căzu jos în cabină, greoi, ca un sac cu țărițe. După un timp, izbuti să se tirască pînă la ușă și s-o deschidă. Conștiința mizea în el ca prin negura somnului. Pe culoar, se ridică în patru labe și astfel trecu pragul postului central de comandă.

Oamenii cu ochii pe ecrane și cadrane se întoarseră speriați și se

---

* Particule K — particule ale nucleului atomic care ar proveni din fragmente ale norului mezonice inelar. (Noțiune fantastică. — N. A.)

repeziră spre șef. Acesta nu reuși încă să se ridice în picioare. Le făcu semn să-l lase și spuse:

— Ecranele, cele din față... treceți pe infraroșu... opriți... motoarele!

Cilindri de wolfram se stinseră, totodată încetară și vibrațiile navei. Pe un ecran din dreapta, se aprinse o stea uriașă, răspinzind o palidă lumină roșie-cafenie. Timp de o clipă, rămaseră cu toții nemișcați, fără să-și ia ochii de la discul uriaș, răsărit din întuneric ceva mai la o parte de botul navei.

— Prostul de mine! strigă cu amărăciune Pel Lyn. Eram convins că ne aflăm alături de un nor obscur! Cînd colo, este...

— O stea de fier! strigă înspăimîntată Ingrid Ditra.

Ținîndu-se de speteaza fotoliului, Erg Noor se ridică de jos. Fața lui, de obicei palidă, avea acum o nuanță albastruie, dar ochii ardeau, ca întotdeauna, cu nestînsă văpaie.

— Da, este o stea de fier, spuse el încet, și ochii tuturor celor de serviciu se îndreptară spre el cu teamă, dar și cu speranță. E spaîma astronauților! N-ar fi crezut nimeni că se află în zona aceasta.

— Nu m-am gândit decît la nor, rosti Pel Lyn încet și vinovat.

— Un nor obscur cu o asemenea forță de gravitație ar fi trebuit să conțină particule tari, relativ mari, astfel încît pînă acum „Tantra” ar fi fost distrusă. Este cu neputință să eviți o ciocnire într-un asemenea roi...

— Dar bruștele variații în intensitatea cimpului, virtuțile acelea, ce însemnă ele? Nu constituie oare o indicație clară că avem de-a face cu un nor?

— Sau că steaua are o planetă, ba poate chiar mai multe...

Navigatorul își mușcă buza pînă la sînge. Șeful făcu un semn de îmbărbătare din cap și apăsă singur pe butoanele de trezire. Astronava se legănă din nou. Pe ecran trecu cu rapiditate colosală ceva extraordinar de mare, care dispăru într-o clipă.

— Iată și răspunsul... am întrecut o planetă. Mai repede, la lucru, grăbiți-vă! Privirea șefului se opri la indicatoarele de consum ale carburanților. Își înceștă mina mai tare pe speteaza fotoliului, voi să spună ceva, dar țîcu.

Capitolul II

EPSILON * TUCANA

Se auzi un clinchet ușor, ca de sticlă, și pe tablou se aprinseră luminițe portocalii și albastre. Pe peretele transparent începură a juca reflexe multicolore. Dar Veter, directorul stațiilor exterioare ale Marelui Cerc, urmări mai departe lumina Căii Spirale. Arcul ei uriaș se boltea în înălțime, desenînd în geana mării o dungă galbuie mată.

Astăzi, în viața acestui om se producea o mare schimbare. Dimineața, din zona locuită a emisieii australe sosise succesorul său, Mwen Mas, ales de Consiliul Astronautic. Împreună cu Mas, avea să

* Literă a alfabetului grecesc.

facă ultima-i transmisiune pe Cerc, iar apoi... tocmai acest „apoi“ nu fusese încă lămurit. Timp de șase ani executase munca lui, care cerea o nemaipomenită încordare și pentru care se alegeau oameni excepțional de inzestrați, posedind o memorie remarcabilă și cunoștințe vaste, enciclopedice. Cind însă, cu o frecvență amenințătoare, au început să se repete acelele de indiferență totală față de viață — una dintre cele mai grele boli omenești — Evda Nal, o celebră psihiatră, l-a supus unui examen amănunțit. Vechiul remediu care dăduse pină atunci rezultate atât de bune — tratament prin acorduri triste, în „camera visurilor albastre“, străbătută de unde calmante — nu i-a fost de nici un folos. Nu-i mai rămânea decît să schimbe felul de activitate și să se trateze prin muncă fizică, într-un loc unde mușchii să-i fie puși la contribuție, zi de zi și oră de oră. Buna lui prietenă, Veda Kong, specialistă în istorie antică, îi propusese în ajun să lucreze la săpăturile ei. La aceste șantiere de săpături arheologice, mașinile nu puteau efectua în întregime munca: etapa finală cerea brațe omenești. Nu duceau lipsă de voluntari, dar Veda îi promisese o călătorie îndelungată prin regiunile stepelor antice, unde urma să trăiască nemijlocit în sinul naturii...

Dacă Veda Kong... Dar Veda îl iubea pe Erg Noor, membru în Consiliul Astronautic, șeful celei de-a 37-a expediții astrale. Erg Noor trebuia să fi dat un semn de viață încă de pe planeta Zirda. Dar dacă nu s-a primit nici o comunicare (iar calculele tuturor zborurilor siderale sînt excepțional de exacte), nu se cădea să se gîndească la posibilitatea de a cuceri dragostea Vedei! Vectorul* prieteniei — iată ce-l putea lega de ea, în cazul cel mai bun. Și totuși, era hotărît să meargă să lucreze în echipa ei!

Dar Veter apăsă un buton și, în cameră se revărsă o lumină puternică. O fereastră de cristal alcătuiă peretele clădirii înălțate deasupra pămîntului și a mării și se deschidea spre vastele lor întinderi. Deplasînd o manetă, Dar Veter mută peretele din loc. Acum încăpearea se deschidea spre cerul înstelat.

Atenția lui Dar Veter fu atrasă de cadranul ceasului galactic, împărțit prin trei cercuri concentrice. Transmiterea informațiilor în Marele Cerc se efectuau după timpul galactic la fiecare a suta mia parte de secundă galactică sau, socotind după timpul terestru, o dată la opt zile, de patruzeci și cinci de ori pe an. O rotație a Galaxiei în jurul axei reprezenta douăzeci și patru de ore de timp galactic.

Emisiunea viitoare, cea din urmă pentru Dar Veter, trebuia să aibă loc la ora nouă dimineața, după timpul observatorului din Tibet, așa dar la două noaptea aici, la observatorul mediteranean al Consiliului. Mai avea deci ceva mai mult de două ore...

Aparatul de pe masă începu din nou să sune și să clipească. Prin perete se văzu un om în haine deschise, cu luciul mătășos. Era adjunctul lui Dar Veter.

— Ne-am pregătit pentru emisie și recepție, spuse el scurt.

— În sala cubică? întrebă Dar Veter. Primind răspunsul afirmativ, se informă unde se află Mwen Mas.

— Lîngă aparatul improspătării de dimineață. Se reface după

---

* Vector (noțiune geometrică) — linia dreaptă dirijată care leagă două puncte. În cazul de față, termenul e luat în mod figurat, în înțelesul de „mijloc de comunicare“ între doi oameni. (N. R.)

oboseala drumului. De altfel, mi se pare cam emoționat, mai ales după drumul parcurs...

— În locul lui, aș fi și eu emoționat! spuse ginditor Dar Veter. Așa eram și eu acum șase ani...

Deși se căznea să rămână nepăsător, adjunctul se imbușoră la față. Tinăr și înflăcărat, era plin de simpatie pentru șeful său, poate și pentru că își dădea seama că, odată și odată, va trăi și el bucuriile și durerile unei munci importante și ale unei răspunderi mari.

— Cind o veni Mwen Mas, să-l aduci îndată la mine...

Adjunctul se depărtă. Veter deschise cu un gest larg două canaturi placate cu lemne de culoare. Undeva, în fundul unui ecran care semăna cu o oglindă, se aprinse o lumină. N-avea însă luciul fără adâncime al oglinzii: dincolo de ecran se deschidea un culoar spre depărtări.

Cu ajutorul unei borne speciale, directorul stațiunilor exterioare conectă „vectorul prieteniei“, ce stabilea nemijlocit contactul între oamenii legați printr-o adâncă prietenie, permițându-le să comunice în orice clipă. Vectorul prieteniei lega, între ele, câteva dintre punctele unde se afla în permanență omul — locuința lui, locul de muncă, colțul preferat de odihnă...

Ecranul se luminează și, în fundul lui se distinseră contururile cunoscute ale panourilor înalte cu nenumăratele coloane de numiri de cărți-filme, scrise într-un cod special. Dungi albastre, verzi și roșii — semnele filmotecilor centrale, unde se păstrau rezultatele cercetărilor științifice care de multă vreme nu se mai editau decît în zece exemplare de filme. Era biblioteca personală a Vedei. Un tăcănit ușor, și imaginea se stinse, aprinzîndu-se din nou într-o altă odăie — pustie și aceasta. Un al doilea tăcănit mută imaginea într-o sală cu pupitre slab luminate. Femeia așezată la pupitrul cel mai apropiat înălță capul, și Dar Veter recunoscu sprincenele dese și depărtate, chipul cel drag, îngust, cu ochii mari, cenușii. Gura ei, cu contururi îndrăzneț desenate, zimbea, descoperind un șir de dinți albi; obrajii rotunjiți, năsulul ușor ridicat cu vârful cirnuț, ca la copii, întreaga față-i era mai dulce, mai prietenoasă în lumina acestui zimbet...

— Veda, nu mai sînt decît două ceasuri și mai trebuie să ne schimbăm; dar aș dori să vii ceva mai devreme la observator...

Femeia de pe ecran înălță miinile spre părul ei des, de un blond platinat.

— Mă supun, dragă Veter, rise ea ușor. Plec acasă.

Tonul ei vesel nu-l amăgi pe Dar Veter.

— Curajoasa mea Veda, liniștește-te! Orice om care a vorbit prin Marele Cerc a trebuit odată și odată să-și facă debutul...

— Nu te mai strădui să mă liniștești, răspunse Veda Kong ridicîndu-și cu îndărătnicie fruntea. Vin curînd.

Ecranul se stinse. Veter închise la loc cele două canaturi și se întoarse ca să-l întîmpine pe succesorul său. Mwen Mas intră în încăpere, călcînd larg. Trăsăturile feței și culoarea cafeniu-închisă a pielii lui netede și lucioase dezvăluiau originea lui: se trăgea din strămoși negri. O pelerină albă cădea în falduri grele de pe umerii săi puternici. Mwen Mas strînse miinile lui Veter în ale sale subțiri, dar puternice. Cei doi directori ai stațiunilor exterioare, fostul și viitorul, erau foarte înalți. Veter, care se trăgea din ruși, părea mai larg însă în umeri, mai masiv decît africanul zvelt.

— Am impresia că astăzi trebuie să se petreacă ceva important,

Începu Mwen Mas cu acea sinceritate caracteristică pentru oamenii erei Marelui Cerc.

Dar Veter ridică din umeri.

— O să se petreacă ceva important pentru toți trei. Eu îmi voi preda serviciul, dumneata îl vei prelua, iar Veda Kong va vorbi pentru prima oară cu Universul. Va ține o conferință despre istoria noastră pentru KR3 664456 + BŞ 3252...

Mwen Mas făcu în minte un calcul uimitor de rapid.

— Constelația Monoceros, steaua Ross 614 — sistem planetar cunoscut din cele mai îndepărtate timpuri; nu s-au manifestat însă în nici un fel... Îmi plac denumirile și cuvintele antice, adăugă el, și în glasul său se simți o umbră de scuză.

Veter își zise că Consiliul știe să-și aleagă oamenii. Spuse cu glas tare:

— În cazul acesta, o să te înțelegi bine cu Lunii Ant, care are în grija lui mașinile electronice de memorizat. Se întitulează director al lămpilor de memorizat...

Mwen Mas rise, apoi rosti serios:

— N-am lămurit încă un lucru important. Când a vorbit pentru prima oară Ross 614?

— Acum 52 de ani. De atunci au învățat limba Marelui Cerc și pot vorbi cu cei din vecinătate. De noi nu-i despart decât patru parseci. Conferința Vedei o vor recepționa peste treisprezece ani.

— Ce urmează?

— După conferință, trecem pe recepție. Vom primi informații prin Cerc, de la vechii noștri prieteni.

— Din 61 Lebăda?

— Da, sigur. Sau poate încă și din Ophiuchus 107, ca să folosească terminologia antică, care-ți place atât de mult.

În încăperea intra un om îmbrăcat cu aceleași veșminte argintii ale Consiliului Aeronautic, ca și adjunctul lui Dar Veter. Mic de statură, vioi, cu nasul coroiat, atrăgea simpatiile prin agerimea privirii ochilor săi negri ca murele. Noul venit își mîngîie chelia.

— Numele meu este Lunii Ant, spuse el cu un glas înalt și strident, adresîndu-se, probabil, lui Mwen Mas. Africanul îl salută cu respect. Directorii mașinilor de memorizat întreceau pe oricine în erudiție. Ei erau cei ce holărau care anume informație primită merită să fie immortalizată prin înregistrarea la mașinile de memorizat și care să fie dirijată pe linia informației generale sau spre palatele de creație. Unde-i Veda?

— Veda spunea că vine mai devreme..., începu Veter, dar cuvintele lui fură acoperite de acordurile muzicale ale semnalului care răsuna îndată după tăcînitul sonor al ceasului galactic.

— Apel general, transmis pe întreaga față a Pămîntului! Către toate centrele energetice, către toate uzinele și posturile de radio. Peste o jumătate de ceas trebuie să se sisteze livrarea energiei, iar aceasta să fie acumulată în condensatoare de mare capacitate, pentru a atinge puterea necesară unei emisiuni cosmice. Emisiunea va absorbi 63% din energia terestră. Recepția, numai pentru menținerea canalului, 28%..., lămurî Dar Veter.

— Chiar așa mi-am și închipuit acest lucru, spuse Mwen Mas dînd din cap. Deodată, în ochii săi se citi o vie admirație. Dar Veter se întoarse. Neobservată pînă acum, lingă o coloană luminiscentă și străvezie, stătea în picioare Veda Kong. Îmbrăcase pentru conferință toa-

leta care împodobește cel mai bine femeia, veșmint creat, în urmă cu peste opt mii de ani, în epoca culturii cretane. Părul ei bogat de un blond cenușiu-platinat, strâns într-un mare nod la ceafă, lăsa degajat gîtul puternic și zvelt. Umerii netezi erau complet descoperiți, pieptul mult decoltat susținut de un corsaj strâns dintr-o țesătură aurie. Fusta largă și scurtă, de culoare argintie, brodată cu flori azurii, lăsa să se vadă picioarele goale și bronzate, încălțate cu pantofiori vișinii. Pe gîtul gingaș, nestemate mari, vișinii — faanți de pe Venus — montate cu voită simplitate pe un lanț de aur, străluceau viu, asortindu-se de minune cu obraji îmbujorați de emoție și urechile mici ale tinerei femei.

Mwen Mas, care o vedea pentru prima oară pe această celebră istoriciană, o examină cu admirație fățișă.

Veda își înalță privirea îngrijorată spre Dar Veter.

— Ești bine, răspunse el la întrebarea mută a frumoasei sale prietene.

— Am mai vorbit de multe ori în calitate de savant, dar nu în felul acesta, spuse Veda Kong.

— Consiliul, o incurajă Veter, urmează tradiția Marelui Cerc de a se încredința femeilor frumoase informațiile importante pentru diferite planete, cărora le dă astfel o imagine despre simțul estetic al locuitorilor din lumea noastră.

— Consiliul nu s-a înșelat în alegerea lui! exclamă Mwen Mas.

Veda aruncă africanului o privire pătrunzătoare.

— Viitorul nostru director este necăsătorit? întrebă ea încet și, primind răspunsul afirmativ al lui Mwen Mas, rise.

— Voi să stăm de vorbă, se întoarse ea spre Dar Veter. Prietenii ieșiră pe o largă terasă circulară, iar Veda își întinse cu plăcere obrazul vântului răcoritor dinspre mare.

Directorul stațiilor exterioare îi comunică intenția de a pleca la săpături, spunind totodată că șovăie în alegerea dintre a 38-a expediție astrală, exploatarile submarine din Antarctica și arheologie.

— Nu, nu, numai la expediția astrală să nu te gindești! exclamă Veda, și Dar Veter simți că făcuse o gafă. Prins de propriile sale frământări, atinsese fără să vrea un punct sensibil din sufletul Vedei.

Melodia acordurilor avertizoare îi veni în ajutor.

— N-a mai rămas decât o jumătate de oră pînă la conectarea cu Cercul! Să mergem. O luă pe Veda Kong de mină, însoțiti de ceilalți, coborîră pe scara mobilă într-o subterană adîncă — o încăpere cubică, săpată în stîncă.

Panourile mate ale zidurilor negre păreau de catifea. Luminițe aurii, verzi, albastre și portocalii luminau slab scalele, semnele și cifrele. Viriurile verzi ca smaragdul ale acelor tremurau în fața unor semicercuri negre; părea că înșiși pereții aceștia largi freamătă de încordată așteptare.

Cîteva fotolii, o masă mare de lemn negru, iar deasupra acesteia un uriaș ecran emisferic, cu luciri de sticlă, într-o ramă masivă de aur.

Veda Kong și Mwen Mas, care nu mai fuseseră pînă atunci niciodată la observatorul stațiilor exterioare, examinau cu mare atenție totul în jurul lor.

Veter făcu un semn, invitîndu-l pe Mwen Mas să vină lingă el, iar ceilalți le arătă fotoliile înalte și negre. Africanul se apropie înîndu-și respirația. De aici, din această inexpugnabilă subterană, se va deschide odată o fereastră spre întinderile nemărginite ale Cosmo-

sului, și oamenii vor arunca o punte care să le îngăduie să-și comunice fraților lor din alte lumi gânduri și cunoștințe. În clipa de față, omenirea era reprezentată în fața Universului de micul lor grup format din cinci inși. De miine, cel căruia i se vor încredința pirghiile acestei nemăsurat de mari puteri va fi el, Mwen Mas. Africanul simți că-l trec fiorii. Poate că abia în clipa aceasta înțelese ce uriașă răspundere luase asupra-i atunci când își dăduse Consiliului consimțământul.

Se auzi un dangăt puternic și amenințător, produs parcă de un bloc de aramă. Veter se întoarse repede și mută din loc o manetă lungă. Dangătul amuți, și Veda Kong văzu un panou îngust de pe peretele din dreapta luminându-se pe toată înălțimea încăperii. Peretele parcă s-ar fi prăbușit, dispărind în depărtări nemărginite. În partea de jos, se desluși deodată conturul fantomatic al unui virf de munte piramidal, încununat de un uriaș cerc de piatră. Mai jos de căciula aceasta colosală de piatră vulcanică, se vedeau pe alocuri pete de cea mai curată zăpadă de munte.

Mwen Mas recunoscuse muntele Kenia, al doilea ca înălțime din Africa.

Din nou un bubuit cu timbru de aramă zgudui încăperea subterană, făcându-i pe oamenii aflați acolo să-și încordeze atenția.

Veter luă mina lui Mwen și o așeză pe o manetă rotundă, care strălucea ca un ochi de granat. Mwen Mas se supuse împingând maneta pînă la refuz. Acum toată puterea Pămîntului, întreaga energie primită de la 1.760 de puternice electrocentrale, fu proiectată spre ecuator, spre muntele acesta înalt de 5.000 de metri. Deasupra virfului său se adună în trîmbe o strălucitoare lumină multicoloră, care se concentrează și deodată se avîntă în sus, ca o suliță în zbor vertical, străpungînd adîncurile țării. Deasupra cercului sticlos, se înalță o coloană subțire ce seamăna cu o trombă. Pe această coloană porni în sus, formînd o spirală pe suprafața ei, un fel de negură albastruie, de o luminozitate orbitoare.

Radiația dirijată străpungea atmosfera pămîntului, formînd un canal permanent pentru recepție și transmitere pe posturile exterioare, canal ce ținea loc de fir. Acolo, la o înălțime de 36.000 de kilometri deasupra Pămîntului, era suspendat un satelit diurn*, o stațiune mare care se rotea în jurul planetei în decurs de 24 de ore în planul ecuatorial și astfel rămînea ca fixată deasupra muntelui Kenia din Africa Orientală, punctul ales pentru comunicarea permanentă cu stațiunile exterioare. Un alt satelit mare se rotea la o înălțime de 57.000 de kilometri, urmînd meridianul nouăzeci și comunicînd cu observatorul de emisie-recepție din Tibet.

Panoul îngust din dreapta se stînsese: canalul energetic ajunsese pînă la satelit. Ecranul cu luciri siderei se lumină. În centrul lui, apărură o siluetă mărită în mod bizar. Deveni mai clară și zimbi cu gura pînă la urechi. Pe ecran crescă ca un uriaș din povești Gur Gan, unul dintre observatorii de pe satelitul diurn. Cu un semn voios din cap, întinse o mînă lungă de trei metri și corectă rețeaua de pe sateliți. Ochii sensibili ai aparatelor de recepție se îndreptară spre toate colțurile Universului. Steaua roșie și puțin luminoasă din constelația Mono-

* Mișcarea diurnă a unui corp ceresc (satelit, în cazul nostru) e mișcarea pe care o execută acest corp în 24 de ore, în jurul planetei sale. (N. R.)

ceros, de pe ale cărei planete se auzise de curind o chemare, putea fi mai bine fixată de pe satelitul „57“; de aceea, Gur Gan stabilise legătura cu acest satelit prin fluxul direct al radiației. Contactul invizibil dintre Pământ și cealaltă stea putea fi menținut timp de trei sferturi de oră. Nu trebuia pierdută nici o clipă din timpul acesta atât de prețios.

La un semn al lui Dar Veter, Vega Kong se așază în picioare pe un disc metalic din fața ecranului, care răspindea o lucire albastră. O cascadă puternică de raze nevăzute, căzînd de sus, accentua și mai mult nuanțele calde ale tenului ei bronzat. Mașinile electronice care traduceau conferința Vedei în limba Marelui Cerc se puseră fără zgomot în funcțiune. Peste treisprezece ani aparatele de recepție de pe planeta stelei purpurii vor înregistra vibrațiile emise cu ajutorul unor simboluri cunoscute tuturor, iar mașinile electronice de tradus (dacă existau acolo) vor transforma acele simboluri în sunetele graiului viu.

„Păcat numai — se gîdea Dar Veter — că ființele acestea depărtate nu vor putea auzi glasul sonor și dulce al acestei pămîntene, nu vor putea prinde modulațiile lui adînci... Cine știe cum or fi construite urechile lor! Multe feluri de auz sînt posibile! Numai văzul e aproape identic în întregul Univers, și de aceea dinșii o vor putea vedea pe Veda, atât de fermecătoare în emoția ei...”

Fără să-și ia ochii de la urechea micușă a Vedei, pe jumătate acoperită de o șuviță de păr, Dar Veter începu să-i asculte conferința.

Într-o formă concisă, cu multă claritate și precizie, Veda Kong prezenta principalele etape ale istoriei umane. Pe oamenii din era Marelui Cerc nu-i interesa deloc enumerarea războaielor distrugătoare, a suferințelor cumplite și a unor așa-zisi mari dregători. Cu mult mai importantă era istoria plină de contradicții a dezvoltării forțelor de producție, apoi formarea, pe baza ei, a ideilor, artelor, cunoștințelor, lupta spirituală pentru crearea Omului și a Umanității, urmărirea nașterii noilor concepții despre lume și relații sociale, despre datoria, drepturile și fericirea omului, căci toate acestea au făcut să răsară și să înflorească peste întreaga planetă puternicul copac al societății comuniste.

Veda Kong vorbea despre veacurile cumplite învrăjbiri economice și ideologice care dezbînase între ele rasele, popoarele și țările.

Pentru a se putea forma societatea unui om nou, care și-a ales drept stea călăuzitoare rațiunea și știința, a fost nevoie de secole de mizerie, de epidemii ucigătoare, de minciună și întunecime sufletească. După Secolele de Intuneric, în decursul cărora trei puternice sisteme religioase, — creștinismul, budismul și islamismul — încercaseră să pună capăt materialismului primitiv cu ajutorul unei nemaipomenite împilări economice și ideologice, denumită orînduire feudală, venise Era Amestecării Orînduirilor. În această eră, datorită dezvoltării tehnice și mai cu seamă a mijloacelor de transport, au înflorit formele sociale capitaliste în coexistență cu orînduirile extrem de înapoiate din Asia și Africa. În Era Marii Sciziuni, în opoziție cu capitalismul, a apărut noua orînduire socialistă, iar lumea s-a despărțit în două lagăre ideologice și social-economice.

Transformarea societății umane nu s-a putut înlăptui fără o modificare radicală a economiei, fără lichidarea mizeriei, a foamei și a muncii istovitoare. Dar această modificare a economiei cerea o conducere complicată a producției și a distribuției bunurilor și nu se putea înlăptui fără o temeinică educare a conștiinței sociale a omului.

Numai atunci cind deasupra omenirii incepuse să plutească amenințarea autodistrugerii — în vremea aceea fuseseră inventate cele mai felurite tipuri de arme atomice, termoenergetice și producătoare de radiații care nimicesc viața —, numai atunci oamenii au priceput că progresul omenirii și realizarea visurilor ei milenare de fericire sînt posibile doar în cadrul unei stricte autodiscipline, al unei morale severe și al înțelegerii datoriei sale de către fiecare om fără excepție și egal în drepturi cu toți ceilalți.

Dezvoltarea socială se accelera acum tot mai mult. Orice epocă nouă se scurgea mai rapid față de formarea înceată a economiei și a ideilor din vechime. Perioada denumită a Uniunii Țărilor n-a durat mai mult de un veac și jumătate. Au urmat Epoca Graiurilor Diferite, a Vitezei și a Energeticii Sărace, care, laolaltă, au alcătuit Era Unirii Mondiale. După aceasta, a venit cea mai frumoasă eră din întreaga istorie a omenirii — Era Muncii Comune, cu Anii Transformărilor, ai Primului Belșug, ai Unității Gîndirii și ai Cosmosului.

În curînd, oamenii au înțeles că munca le aduce fericirea, pe care o mai pot găsi în neîncetată și dîrza luptă cu natura. Dezvoltarea ciberneticii, a tehnicii automate, o vastă cultură și instrucțiune, o minunată educație fizică au îngăduit tuturor să-și schimbe profesia, să se perfecționeze rapid într-o specialitate nouă și să-și poată varia la infinit activitatea, găsind în ea satisfacții din ce în ce mai mari.

Societatea cea nouă n-a fost de îndată îmbrățișată de toate popoarele și toate țăările planetei noastre. Smulgerea minciunii din rădăcină a cerut sforțări uriașe. Pe calea dezvoltării noilor relații dintre oameni, s-au săvîrșit și destule greșeli. Ici-colo, aveau loc dezordini stîrnite de adepții înapoiți ai vechiului, care, în ignoranța lor, încercau să găsească în trecut soluții ușoare pentru a rezolva marile dificultăți din calea omenirii. Dar organizarea cea nouă a vieții se extindea necontenit și inevitabil peste întregul pămînt, și astfel popoarele și rasele cele mai diferite au format pînă la urmă o singură familie, strîns unită și înțeleaptă. Atunci, cu peste două milenii și jumătate în urmă, puterea omului asupra lumii începuse să crească cu pași de uriași.

Inventarea „condensării“ energiei electrice — a unor acumulatori de capacitate imensă și a unor motoare mici — a constituit cea mai însemnată revoluție în domeniul tehnic din timpurile noi. Și mai înainte oamenii ajunseseră să lege, cu ajutorul unor semiconductori, cele mai complexe rețele de curenți slabi și să construiască mașini cibernetice, autodirijate. Tehnica a devenit o înaltă măiestrie, o artă rafinată de giuvaergiu, și, în același timp, și-a subordonat o forță de importanță cosmică.

(Citiți în numărul viitor capitolul:
„Prizonieri ai întunericului“)

10 +
5
5
~~5~~

20

**DORIȚI SĂ VĂ LĂRGIȚI
ORIZONTUL CUNOȘTINTELOR?**

Citiți broșurile apărute în
Colecția S.R.S.C. în care veți
găsi răspuns la multe întrebări
și nedumeriri.

Iată câteva titluri pe care
vi le recomandăm:

Călinescu R.

Cărăușu S.

Djamo N.

Filipescu M.

Halevy S.

Iordăchescu Fl.

Leonte E.

Lipovan G.

Maiac G.

Milcu Șt.

Sanielevici Al.

Ștefan I. M.

Tudor D.

**Călătorind prin Delta
Dunării**

64 pag. — 0,55 lei

Bogățiile Mării Negre

64 pag. — 0,55 lei

**Africa, continent de mari
bogății și neagră
mizerie**

68 pag. — 1,25 lei

**Urme de viață găsite în
pietre și ce ne spun ele
despre trecutul pămîn-
tului**

52 pag. — 0,75 lei

Despre reanimare

44 pag. — 0,55 lei

**Uriși și pitici în lumea
plantelor**

56 pag. — 0,50 lei

**Prin țara vechilor azteci
(Mexicul)**

64 pag. — 0,80 lei

**Traian Vuia — inventator
și realizator al zborului
meccanic**

64 pag. — 1,15 lei

Antarctica

56 pag. — 1,00 lei

Uriși și pitici

46 pag. — 0,45 lei

**Cucerirea focului — ediția
a II-a**

48 pag. — 0,50 lei

Vecina noastră Luna

198 pag. — 2,70 lei

**Cea mai mare răscoală a
sclavilor — răscoala lui
Spartacus**

24 pag. — 0,25 lei

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU